

ما به له تا خه غوښتل؟

(شعري ټولگه)

ويناوال:

ذکرالله ملنگ

Ketabton.com

بسم الرحمن الرحيم

.....کتاب پېژندنه.....

کتاب: ما به له نا څه غوښتل؟

ویناوال: ذکرالله ملنگ

کمپوز او اډېټ: عبدالوهاب مومند

اړیکه: 074 904 3834 - wahabmomand90@gmail.com

چاپ وار: لومړی

کچه: رقعي

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰/زړ ټوکه

د خپرېدو کال: ۱۳۹۹ل/ 2021ع

چاپ زیار: بغلان ادبي بهیر

خپرونډی: نور خپرندویه ټولنه

اړیکه: 0777 314 202/078 621 800 - noor.books2014@gmail.com

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنيزو رسنيو د خپرولو حقوق له خپرندويې ټولني

سره خوندي دی!

ډالۍ!

هغو چا ته چې زه يې د ژوند په خوږو پوه نه شوم د ابد لپاره يې دا ناځوانه
نړۍ؛ زه او زما ټول خپلوان پر ځای پرېښودو او د تل لپاره يې د احسانونو پورورۍ يم.
مور او پلار ته مې!

لړليک

- 1 د ملنگ دا منظومه وينا..... ذ
- 2 غزل او د ملنگ شاعري..... ش
- 3 بې قلنگه ملنگ..... ط
- 4 حمد..... 2
- 5 نعت..... 3
- 6 کال..... 4
- 7 توبه..... 5
- 8 مه رانه وړه..... 6
- 9 محبت..... 7
- 10 غزل..... 8
- 11 ننگ..... 9
- 12 اغزي..... 10
- 13 دعوه..... 11
- 14 زولنې..... 12
- 15 قلمه..... 13
- 16 احترام..... 14
- 17 حماسي غزل..... 15
- 18 ملامت..... 16
- 19 توشيح غزل..... 17
- 20 اوښکې..... 18
- 21 خزان..... 19

-
-
- 20 اختيار
- 21 آزار
- 22 ازلي برخه
- 23 بغاوت
- 24 په كانو ولي
- 25 خاڅكى
- 26 څو توبې
- 27 خو چې وای
- 28 خوښ مې نه دی
- 29 خوښ يم
- 30 د چا څه!
- 31 هغه كوم كلي دی
- 32 ورک جانان
- 33 ياغي
- 34 اغبار په رگونو کې
- 35 اندېښنې
- 36 انسان ته خطاب
- 37 انگازه شوه
- 38 بد نصيبه
- 39 بد قسمته
- 40 بې قلنگه ملنگ
- 41 بېمار

- 42 بيدار
- 43 پرې پايښ
- 44 غزل
- 45 په تناب تړلې
- 46 په جبين خال
- 47 په خوب ويده
- 48 په گيله يم
- 49 په هوش
- 50 پيغام
- 51 تعبير
- 52 تور بوراگي
- 53 توره تياره
- 54 جام
- 55 جدا شه
- 56 څېرې گربوان
- 57 خوبه وړي
- 58 رڼه شپه
- 59 غزل
- 78 کله کله
- 79 نيمه شپه
- 80 غزل
- 81 د رحمن مېلمانې

82	زما زړه.....
83	غزل.....
88	کعبې ته سلام.....
89	غزل.....
90	بنکار شومه.....
91	د بیابانونو مېلمه.....
92	دامونه د چا نه منم.....
93	د دربار خاورې.....
94	د خولې آواز.....
95	د آشنا مینه.....
96	د ژوند ارمان.....
97	د عاشق آواز.....
98	د لېونیانو په جامه کې.....
100	د ملنگ کچکول.....
101	د میدان خپرې.....
102	د ناز دعوت.....
103	د وفا قول.....
104	د یار په تمه.....
105	زخمي مینه.....
106	زما جونگرې.....
107	زندګان.....
108	زه به نه یم.....

شعري ٽولگه	ما به له نا څه غوښتل؟
109.....	ژپروي مې
110.....	ستا په سترگو
111.....	سلام آشنا ته
112.....	غزل
113.....	ملنگ او گلاب
114.....	مننه
115.....	غزل
135.....	مرگيه
139.....	غزل
140.....	مننليک

د ملنگ دا منظومه وينا

انسان چې کله تر رواني اغېز لاندې راشي، نو ذهن يې پر حرکت را شي. دغه رواني اغېز له چاپيرياله وي، ذهني تجربې يا پوهه او يا هنر زېږوي، خو کله که په ذهن کې اندېښنې، ستونزې، کړاوونه او غمونه سيوري وکړي، نو دلته دماغ به بيا دغه ستونزې، کړاوونه، اندېښنې، غمونه... په هنري پنځونو کې وړاندې کوي او خپل حالت به د لفظونو او کلمو په انځوريزه جامه کې رانغاړي يا به د ژوند رنگين مزل د اغېزو پر سر لار وهي.

هغه ذهنونه او دماغونه بختور دي چې د طبيعت پېښې په هنري انځورونو بدلوي، د ژوند سفر په رنگينيو کې رانغاړي، خو هغه چې د طبيعت پېښو اخیستي، د هغوی د ژوند سفر پر اغېزو دی. دلته ځينې نشو ته مخه کوي، ځينې بد اعمالو ته او ځينې دا سفر د سترگو په رپ کې بايلي.

نو بختور هغه دي چې د طبيعت پېښې، د ژوند په سفر او په رنگين لړ کې داسې وپيې چې ټولني ته ژوند په رنگينيو او خوند کې وړاندې کړي. هغه ټولني چې د ژوند له رنگينيو بې برخې دي او يا يې دغه سفر د گلونو پر لار نه وي، هلته دوديزې خبرې، دوديز مسایل، نصيحتونه او بيا هم ژوند ته د رابللو هغه لومړنۍ خبرې په کې دود وي.

زموږ ټولنه د ژوند د سفر د رنگينيو پر لار او هم څنگه چې ښايي نه ده برابر شوې، لا هم له دوديزو چوکاټونو او خبرو سره مخ ده.

يو زمانه کې به خلکو نظم همدغو دوديزو مسایلو ته وسيله کاوه، خو که يو نيم به داسې راپيدا شو چې د ژوند سفر به يې د رنگينيو په لار برابر کړ، نو ټولني يې ذهني هضم نه لاره، دا هم زموږ د دوديزو مسایلو او زده کړو پورې تړلې ده، خو ترڅنگ يې بيا ولسي او دوديزو محروميتونو پر هغو ذهنونو چې د وينا ژبه يې ولسي او په ښکاره پرې پاندي وه، هنري مزل وواهه. دا زموږ د ولسي ادب برخه ده. دا برخه هم د دوديزو چوکاټونو تر اغېز لاندې ده، يوازې د يوې ځانگړې ټولني او کلتور خبرې راباندې په هنري جامه کې لولي.

آخوا بيا په ليکني ادب کې د ښوونيز، روزنيزو او کلتوري اغېز تر سيوري لاندې خبرې هم لولو. دا خبرې د نظم په ژبه دې ته وړاندې شوي چې په ټولنه کې د سمون فکر رامنځته کړي او ټولنه له شتو ستونزو خلاصه شي، دلته نظم د وسيلې په توگه کارېدلې. شاعري په کې ډېره نه ښکاري. هغه ناظران چې نظم لیکلو شوق ورسره شته، د شوق او خپلې ځانگړې هڅې له مخې لومړی همدغه دوديزې خبرې او شته ستونزې منظوموي. دا خلک هم بختور دي چې د طبيعت پېښې او خپل دوديز مسايل لږ تر لږه د نظم په چوکاټونو کې رانغاړي. د دوی دغه رنگين لېونتوب ټولنه سمون ته رابولي، يو له دغو لارويو څخه هم ذکرالله ملنگ دی.

ذکرالله ملنگ په خپل دغه منظوم کچکول کې د ځان لپاره خیر نه غواړي. خیر د خپلې ټولنې د بقا او سمون لپاره غواړي، له شته وو ستونزو يې خلاصون لپاره غواړي. دی بختور دی چې دماغ يې د طبيعت پر پېښو داسې ذهني تجربې وکړي چې نورو ته پند گرځي او د نظم په خوږه ژبه يې همدغه ټولنه کې شته خبرې او مسايل بېرته کټ مټ پرته له مداخلې وړاندې کړي، ويې ليدل، وايې ورېدل، ويې څکل، بېرته يې کټ مټ پر محاورې يا عادي ژبې نه؛ بلکې په منظومه ژبه وړاندې کړل.

يو مو وشاره سل نور راته پيدا شو

دا د چا له خوا ورکړې اجازه شوه

ملنگ وايي دغه واک قلم ته ورکړئ!

رانه جوړه په نړۍ کې ډرامه شوه

جنگه بس ده مېلمستيا بل لور ته لاړ شه

په کلونو دې کوربه شو زموږ کلی

هغه بيتونه کله ناکله يې ذهني تجربو تخييلي ځواک هم کارولی دی. د داسې نظمونو چې هغه دې يوازې د ټولنې شته ستونزې او ناخوالې وړاندې کړي،

يوازې وزن ته پام وي. له نورو خلکو سره چې هغوی هم په خپلو ورځنيو مجلسونو او ناستو کې دغه مسايل يادوي، توپير دا دی چې دوی د نظم په چوکاټونو کې موزونوي.

نو ملنگ په دې بختور دی چې د طبيعت پېښو په غرونو ونه گرځاوه، نه يې نشو ته مخه کړه، بلکې يوه داسې موزونه نشه يې پرې وکړه چې ده دغه پېمانه نه ليدله، خو خپلو الفاظو ته يې پېمانه پيدا کړه او دا دی نن يې زموږ مخې ته ذهني تجربه او لاسته راوړنه پرته ده، ملنگ د خپلو اخلافيو خبرې اورېدلي او يا لوستي دي، نو هغو يې هم پر ذهن سيوری کړی دی.

دا چې ته کړې راته گواښ په سر مې پښې ږدې
زرغونېرم به پر ځمکه لکه زړی.

دده دغه احساس او لوی فکر د لوستونکي ذهن ته دا وينا ور تداعي کړي، د رحمان بابا چې .

ژوندی ځان په ځمکه ښخ کړه لکه تخم
که لويي غواړې د خاورې په مقام شه

نو دی په گواښ کې خپل ژوند ويني او ځان له زړي سره تشبه کوي. دا هم زموږ د ټولني يوه دوديزه مفکوره ده. يو بل بيت چې هم د دوديزې مفکورې پر بنسټ دی:

ملنگ وايي ځم په لار د درويشانو
دروېشان دي چې ختلي تر افلاک

دلته هم د سړي ذهن ته د رحمان بابا وينا راځي.

چې په يو قدم تر عرشه پورې رسې
ما ليدلی دی رفتار د درويشانو

د ملنگ کچکول مې ولید، ځینو ځایونو کې مېسرو ترمنځ معنوي او لفظي ټکر و، د لهجې بار هم پرې پروت و، ما خپل وړاندیزونه ورته په گوته کړل، نور دده خوښه چې مني یې او که نه؟
د دا ډول ویناوو یوه کامیايي همدا وي چې لږ تر لږه لفظي او معنوي ټکر او وزني کمزورتیا نه لري. د ملنگ د کچکول طبعه او روانه ژبه دا څرگندوي چې:

خانگه به نن سبا کې گل شي
ما یې په سر کې سرې غوټې لیدلي دینه

درنښت او شاعرانه مینه

لعل پاچا ازمون

غزل او د ملنگ شاعري

غزل لکه څرنګه چې له نوم څخه يې څرګنده ده، يوه عربي کلمه ده او د عربو له شاعري څخه دا بڼه پښتو شاعري ته اقتباس شوې، چې وروسته وروسته ځوان تنکي شاعرانو ورته مخه اړولې او د آسمان ځلانده ستوري غونډې په پښتو شاعري کې غزل فورم ځلولی. د غزل مقبوليت د خوشحال بابا له شاعري څخه راپدې خوا پښتو خپل کړ او د عشق (لېريک) مضمون نه سېوا لمن يې نورو سکالو ته وځغوله، خو غزل د نورو فورمونو نه يوه متفاوته ژانر ښکاري ځکه نوي شاعران د شاعري پخواني له وجې تخنيکي پيل پرې کوي. غزل ژانر د خپل په غېږ کې ځانګړي رکونه لري چې له (مطلع، مقطع، قافيه، ردیف، څپيز او خجيز) خواوې نه بحث مخې ته راځي، چې وروسته سيلابوټونیک سيستم يې له (۷ څپيزو نه تر ۱۵ څپيزو) پورې يادوونه اړينه بولو، خو کله کله داسې غزل هم رامخته کېږي چې آن تر ۱۶ څپيز وزن لري خو آهنگ يې د ۱۵ څپيز په کې ښکاري.

ملنگ صيب د خپلې غزليزې شاعري په لمن کې داسې موضوعات راوړي چې عشقي، فراق، انتقاديه، وطندوستي، گيلايه، او پند نصحت مضمون په کې موندل کېږي چې انتقاديه، نشليزم او نوموړې نور پاینتونه د خوشحال بابا له شاعري څخه يې ځمکه را پراخېږي، چې آن تر يوې شتمې پېړۍ پورې شتون يې د ناخوالو په علت د الهام په وزرونو پراته ښکاري. د ملنگ صيب غزليزې شاعري سيلابوټونیک سيستم د څپيزو نا انډول؛ يانې يوه زياته څپه لېدل کېږي خو د آهنگ تارونو له مخې بيا روان سُر او لی ساتي. لکه په دې بيت کې:

زه ناست درته کوڅه کې د راتلو په انتظار يم^(۱۵)

دا ستا د گوتو شمېر مې په فالونو کې راځي^(۱۴)

يا:

گرځېدلی بېر سر څېرې گرېوان زه^(۱۴)

لېونو کې لېونی وی خو چې وای^(۱۱)

د څپو نا اندول یوازې په دې کرښو کې نه وینم همدارنگه په ازلي برخه، ملامت، زندان او مننه... نومې غزل کې د څپو زیاتوالی را په گوته کېږي، دا ددې لپاره چې ملنگ صیب اکثره غزلې د یوولس څپیزو استازیتوب کوي او دا نا اندولیتا په څوارلس او یوولس څپیزو غزلو کې شتون لري خو په ځینو ځایونو کې د څوارلس او یوولس د څپو اندولیتا لېدل کېږي چې (زندان او ژړوي مې...) او نور نومې غزل په گوته کولی شم. د غزل په پنځلس څپیزو او دولس... سیلابوتونیک اندولیتا تر پایه پورې ښه لېدل کېږي چې د وزن سکېنت او برابرښت له نورو خواوو سره ښه سیستماتیک آهنگ ساتي.

د اندېښنې وړ خبره د لوستونکو او کره کتونکو د خو گوته وه، چې دا د خو گوته د یون صیب (د پښتو شعر هندسي جوړښت) څخه ردوم. د یاد کتاب څخه دا خبره نقلول یې اړین بولم، چې لیکي: (په ځینو خاصو غزلو کې کېدای شي د غزل هغه مسرې چې قافیه نه لري یوه څپه له قافیه والو مسرو څخه زیاتې شي.) دا ددې مانا لري د غزل په ازادو کرښو کې یوه څپه ډېره خو چې آهنگ یې برابر وي او غالباً د ازادو کرښو ډېرښت یو علت د ډېری شاعرانو نابلدتیا له تیوري کتابونو څخه وي.

د ملنگ صیب د شعري ټولگې ځانگړنو ترڅنګ یوه ځانگړنه له حمدیه او نعتیه څخه پیلېږي چې د منځنۍ (کلاسیک) دورې چاپ کتابونه همدې څیزونو ته د ارزښت په سترګه گوري خو په معاصره دوره کې ډېری کتابونه داسې نه ښکاري، ددې خبرو تر څنګ لوړ خیال، ادبي صنعتونه [چې ستا په سترگو نومې غزل کې درې تلمیح صنعتونه لېدل کېږي] او د عرفان او تصوف رنگ په کې لا ښه انځورېږي.

په شعري ټولگه کې مطالعه داره، بې مطلعې، ردیف وال، بې ردیفه، ذوالقافین، ماته غزل، حماسي او رومانتيک غزلونه شتون لري او په پای کې زه

بناغلي ذکرالله ملنگ ته ددې شعري ټولگې مبارکې وایم او تل یې ددې بیت
غوښدې تاند غواړم:

چې قلم وي، نیمه شپه او سپین کاغذ وي
زه ملنگ هم په رښتیا توره بلا شم

نمانځنه

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۶ل

بغلان

بې قلنگه ملنگ

د چونغر په لمن کې دېره، سایل د کوچې یار، بې کچکوله بې قلنگه، د ولس په وېر کې له ځانه ورک، د ولس خیر پسرې په جومات او ښوونځي کې لالهاند ملنگ ترنم دی، چې کور په کور ولس ته د ولس لپاره د سوال لمن نیولې، خیر یې غواړي، ولس یې کله رتي، کله یې مني او کله پېغور ورکوي خو ملنگ د نصیحت لکړه په لاس هر ور ته د بېدارۍ او ښېرازی ترنم ښه په مینه وایي.

ویده به کله پاڅوي له خوبه
ملنگ هغه او غزلونه هغه

یا:

خلک مې بولي چې ازغی دی او نفرت ترې وکړی
اغزی خو ویني چې ساتنه کړي له گله ځینې

ملنگ د حق په مخ خنډونه، د جبر خلاف چیغه، د مینو د زړه شور او د ناخوالو طلسمونه ماتوي، دې کاروان ته ملنگان رابولي د نا پروا خوی له اړخه خاموش منبر او محراب هم نه مني.

واعظه ته گونگی یې او حق ویلی نه شې
محرابه ملامت یې که منبر کړم ملامت

د ولس په مینه مست ملنگ د نصیحت لپاره لفظونه ډېر ښایسته پېیلی دي، سمون په جنون کې ملنگ د خواږه ژوندون بهار او ځمار په عشق او مینه کې لټوي، د هوسا ژوند لپاره انسان خپل ځان ته رابولي د رباء په دریاب کې ډوب ورک لاري یې خوښ نه دي.

ښه مجاز د ماشومتوب الله راکړی
په وره خبر خپه او هم پخلا شم

یا:

د مخلوق په وړاندې پورته پورته غورځي
شیخ بې ځایه ریایي کړي خوښ مې نه دی

ملنگ په عرفان کلک ميين دی او د کلام په هر مخ کې يې دا مينه له ورايه
 ځلېږي، د معرفت څراغ په لاس خپلې توبرې سره د جانان په لټون کې ډوب او
 سرگردان دی څو خپل مسير ومومي انسانيت ورته د مينې په لار کې برېښي آن د
 غير لارويان ورته بينا نه برېښي.

که دې ونېوه لمن زما د يار
 سپين کوتر به درنه جوړ شي که يې زاغ

يا:

مينه يوه ده ميان يې ډېر بې حده وينم
 چې په کوڅو کې غلطېږي هغه کوم کلی دی

د سولې تنده، ټولنيز عدالت نشتون ، زياتی او محروميت يې قلنگه ملنگ
 څخه بېنوا نه دي پاتې ډېر ښه يې په ترنم کې يې رانغښتي او د سمون خپرونه
 يې غواړي.

زه په کوم گناه مجرم يم گڼل شوی
 چې مې ډکه له بچو نه هديره شوه

يا:

څوک چې نوم د سولې نن په ژبه واخلي
 بيا سبا يې په ريښتيا په کانو ولي

ومو غوښتل د ملنگ صيب د شاعري له اړخونو يو کوچنی ظاهري انځور
 راواخلو پاتې علمي بحث او ملغلرې به يې درنو ښوونکو او د ادب علماو ته
 پرېږدو، پای کې د ملنگ صيب د لومړي کتاب چاپ (ما به له تا څه غوښتل؟)
 مبارکي ورته وایم، هيله من يم لفظونه يې د نسلونه په خوله کې زمزمې وکړي
 او د ملنگ غوښتل شوي خپرونه د وطن کچکول کې واچوي.

مينه او درنښت
 عبدالمين صافي
 بغلان ادبي بهير

حمد

چې قادر په هر يو کار دی هغه خدای^(ع) دی

چې د هر چار مددگار دی هغه خدای^(ع) دی

په تسبیح چې ملائیک ورتنه گویا دي

چې هر څوک یې طلبکار دی هغه خدای^(ع) دی

هم ښایي په اوبو کې کبان وايي

د هر چا راز نه بيدار دی هغه خدای^(ع) دی

که شجر، حجر، مدر او يا حيوان دی

چې هر چاته بيا په کار دی هغه خدای^(ع) دی

وچه ځمکه ده يو دم یې کړي زرغونه

راوستونکی د بهار دی هغه خدای^(ع) دی

چې دده څوک بنده گي کوي په حقه

هم دده بنده چې یار دی هغه خدای^(ع) دی

رسولان یې هم دنيا نه رالېږلي

چې مین مې په دلدار دی هغه خدای^(ع) دی

که څوک وایي چې پادشاه یم، پادشاه نه دی

د شاهانو چې سالار دی هغه خدای^(ع) دی

عبادات یې همپشه گوه ملنگه!

په قیامت کې چې قهار دی هغه خدای^(ع) دی

نعت

مهربان تر مور او پلار يې محمده (ص)

انبياوو کې سردار يې محمده (ص)

دا منم له تا ډېر مخکې پيدا شوي

ته د ټولو افتخار يې محمده (ص)

په ظاهره کې وروستی دنيا ته راغلي

په باطن کې لومړی وار يې محمده (ص)

د روډ سلام به درلېرمه د رب دوسته!

دلته، هلته مې په کار يې محمده (ص)

نوم دې خوږ راباندې لگي د زړه سره

گناهکار امت غمخوار يې محمده (ص)

د اخلاقو نمونه دي ياد ساتمه

چې ياد کړی کردگار يې محمده (ص)

صفتونه دي ملنگ کولی نه شي

چې په کومو ته سينگار يې محمده (ص)

کال

کاله بدل شوې خو نیتونه هغه

بندي هغه او زندانونه هغه

شپه، ورځ تېرېږي انتظار اوږدېږي

راتگ هغه شو سفرونه هغه

سهار په روغو پېسو له کوره وځي

گوډ، مات را درومي لاملونه هغه

د بل چا سترگې ږنډې نه شوې دلته

خیال یې روغ نه شو نظرونه هغه

ویده به کله پاڅوې له خوبه

ملنگ هغه او غزلونه هغه

ع ۲۰۱۴/۱/۱

توبه

د نا اهلو له یاری نه مې توبه
په دوستۍ کې دښمنۍ نه مې توبه
څښتن خپله بښایسته بښایست یې خوښ دی
د بدرنگو له دوستۍ نه مې توبه
تربو تندی ځوړندي سترگې د بل چا
له دې هسې بد نیتۍ نه مې توبه
چې یې ټنډه په سجدو شاهدې نه وه
بې ایمانه شین خالی نه مې توبه
شل مې نه کړله ملنګه نولس پاتې
دې نیمګړې دنیاګۍ نه مې توبه

۱۳۹۲/۱۰/۱۷ ل

مه رانه وږه

دنيا درهم دې يوړلو کتاب مه رانه وږه
سپورمۍ د څوارلسمې په سحاب مه رانه وږه

له ډېرو هڅو وروسته مې گوهر په کې موندلی
تر څنگ چې مې بهېږي روڼ درياب مه رانه وږه

ما اوس وپېژندله خپله پوله او پټۍ
جريب رانه يونسي او تناب مه رانه وږه

ډېر يم وړی تېری د سفر غرمو وهلی
زم زم مې پيدا کړي او کباب مه رانه وږه

استاذ مې چې بدنام شولو تعليم مې له پام بد
امام دې رانه يوړلو محراب مه رانه وږه

د شعر په خوږه ژبه چې څه حقيقت وايي!
ځارېرم له ځوابه او تراب مه رانه وږه

ملنگه! هر يو گوره خپلې گټې پسې درومي
اخر کې مې گټلی انقلاب مه رانه وږه

۱۳۹۴/۱۰/۲۱ ل

محبت

چې يې کړی وي اقرار د محبت
ما ليدلی دی په دار د محبت

دښمنی به د اغيار پر ځان مني
که څوک درومي په نېغ لار د محبت

ورته کښه او څاره يې لويه لاره
چې شې پوه به پټ اسرار د محبت

د غليم له جفا لار لري لري
شول يو ځای هلته په غار د محبت

د ملنگ رنگ چې په خپل حال پاتې نه دی
سوځېدلی په انگار د محبت

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ ل

غزل

بې همته لکه ځان دې کړمه زه
بيا په ځان باندې تاوان دې کړمه زه

خدايېرو لارمه د کومې بلا ښکار شوم
چې ملگری د شيطان دې کړمه زه

اوس به څنگه په تيارو تر خپل آشنا ځم
بې نظره بې چشمان دې کړمه زه

چې مې کله د آشنا په پله، پل کېښود
انسانانو کې انسان دې کړمه زه

چې مې خوب د نیمې شپې ويل آبا نه
بندي شوی په کنعان دې کړمه زه

د ملنگ ياغي قلم په ژړا سر شو
لکه اوبسکه د آسمان دې کړمه زه

۱۳۹۲/۱۰/۳۰ل

ننگ

پر نا غيرت پر نا مې ننگ خوښېږي
ستا مې کلتور ستا مې فرهنگ خوښېږي

چې په سينه باندې زخمونه مني
په حوصلو کې مې پتنگ خوښېږي

د ښکلو مينه کې پلمې وي ډېرې
ځکه مې مينه د بدرنگ خوښېږي

جوړه چې درومو د کابل په سفر
گرم موسم کې مې سالنگ خوښېږي

سپينه کوتره په آزاد ژوندون کې
لوړ الوتل مې به گړنگ خوښېږي

په خړ څادر او خړ دستار کې گرانه!
ستا مې خويونه د ملنگ خوښېږي

۱۳۹۴/۱۲/۲۰ ل

اغزي

کلابه! ستا تر څنگه نن اغزي راته بلا شول
ها! پورې غونډې شاته مات کودي راته بلا شول

په مينه نه پوهېږم لا تر اوسه وور ماشوم يم
چا ابښي راته لار کې شنه بنگرې راته بلا شول

هر وخت مې سر ټپي او په گرېوان وينه راماته
کونړه! ستا د ستر څنگل لرگي راته بلا شول

ملنگه! نن مې هر يو تور پېکي روپۍ ته غل دی
بدرنگو ته چې نه شوم کالسي راته بلا شول

ع ۲۰۱۶/۳/۲

دعوه

کریه شپه مې نا پر سر له ځان سره دعوه وه
نا وخته پاڅېدو کې مې شیطان سره دعوه وه
زړگيه! ستا د لاسه پټې سترگې ځم زندان نه
چې زړه ځي هلته پښې ځي له چشمان سره دعوه وه
څښتنه! بښه پوهېږم آزمويښه تقدیري ده
تعبیر مې د خوبونو له کنعان سره دعوه وه
چې کله مې قضا د ژوندانه ترېنه پوښتله
نور سر په زنگانه مې له وجدان سره دعوه وه
گیله له پسرلیه د نن وخت وگړو وگړه
باران سره دعوه وه، له آسمان سره دعوه وه
راشه پسرلیه! لاس دې یو کره له ملنگ سره
چونغر په ژړا سر، له خواجه الوان سره دعوه وه

ع ۲۰۱۴/۳/۱۶

زولني

ستا د زلفو زولانه مې ژړوي

ستا د مرو سترگو کانه مې ژړوي

له ازله يې نصيب سرگرداني ده

دردېدلي پښتانه مې ژړوي

نن يې تله د انصاف په لاس اڅپستې

پردي سپک او خپل درانه مې ژړوي

د يوه پل خاورې نه وي بل را درومي

اوږد کتار دې مېلمانه مې ژړوي

کله را به شې د سولې سپين سحره!

شېبه وروسته ستا راتله مې ژړوي

ورته مه زورېږه خوی يې ده ملنگه!

آشنا سر په زنگانه مې ژړوي

۱۳۹۲/۱۱/۱ ل

قلمه

قلمه! ما درته پرون يو څه د زړه وويل
تا سم د واره هغه څه واړه په خوله وويل

راياندي ټول خلک خبر شول پته پاتې نه شوه
څه اضافي دي ورته نور زموږ کاله وويل

ما درته ورځې د خوښۍ په کوټو وشمېرلې
تا راته بيا يو څه گوډ مات او نور څه مړه وويل

ته تر قيامته راسره يې په دې پوه شومه زه
وايه! گږپږه چا په امر چا په پله وويل

ملنگه! تل کوه دوستي له ښو کسانو سره
هسي نه تا ته يو کاڼه او بل پړانده وويل

۱۳۹۲/۱۰/۲۸ ل

احترام

چې عزت او احترام دې وي په کور کې
د ښووالي ښه نظام دې وي په کور کې

ښه اخلاقو باندې خپل صورت سينگار کړي
په زړه ژبه يو کلام دې وي په کور کې

خامخا به خپلې موخې ته رسېږي
چې منلی خپل مقام دې وي په کور کې

چې څښتن لا په ازل بدبخت پيدا کړ
په دا نه کعبه احرام دې وي په کور کې

له دې بله ښکمرغي به چېرته نه وي
چې مسجد او هم امام دې وي په کور کې

ای ملنگه! د خالق شکر ادا کړه
پاک سپېڅلی دین اسلام دې وي په کور کې

۱۳۹۲ کال

د عرفات مبارکه ورځ

حماسي غزل

زړگيه! زورند د امېد په تنابو کې ښه يې
لاليه ته هم د غليم په زندانو کې ښه يې

په پښو، لاسو کې دې شرنکار د زونو مزه کړي
دروازې بندې، کړکۍ بندې، په تيارو کې ښه يې

د بې ننګۍ آواز دې را مه شه تر غوره زما
هر يو اندام زنجير تړلی په غرمو کې ښه يې

خير که له نا پرته مې تور بيګی په کور کې سپين شو
په نن سبا دې چې غولېږم په وعدو کې ښه يې

په روغ گروبان روغه سينه مې چې ترڅنگ رانه شې
سوری سوری دې سور ټټر په پرهرو کې ښه يې

په سور سالو دې چې سرې وينې د سپين مخ پاکوم
په ښکلې مخ د شهيدانو کتارو کې ښه يې

د ځانه جوړ کړه حنظله په نيمه شپه کې ولاړ شه
ښه غيرت کې راته پرېږده ښانو کې ښه يې

ملنگه! ليکه حماسي اشعار قلم په زبه
په شاعرانو کې ستايلی په نظمو کې ښه يې

۱۳۹۲/۶/۱۳

خپله جونگره

ملامت

ها! سترگې ملامتې که ځيگر کړم ملامت
ريښاره ملامت يې که دلبر کړم ملامت

خوني رنگه سالو قلمه راغله لويه لار کې
تقديره ملامت يې که نظر کړم ملامت

واعظه! نه گونگی يې او که حق ويلی نه شې
محرابه ملامت يې که منبر کړم ملامت

هر چا کاني اڅپستي بې پوښتنې وېشل کېږم
هواره ملامته او که غر کړم ملامت

جامه کې د دوستۍ يې د ابد پر خوب ويده کړم
اقراره ملامت يې که باور کړم ملامت

نن تله د انصاف په لاس راغلي ده ملنگه!
تياره کړم ملامته او که لمر کړم ملامت

۱۳۹۱ د تلې ۲۳مه

توشيح¹ غزل

ذاکر مې نه کړلې زړگيه، ته پر بله درومې
زما ضميمه لېونيه، ته پر بله درومې

کور يې مالوم، در يې مالوم دی نن رانده ور درومي
زما له ځان سره ملگره، ته پر بله درومې

راځه پوښتنه يې د مينې ميين زړه نه وگړو
دنگ د چنار په شان زلميه، ته پر بله درومې

انار دننه يمه ډک خو ښکاره هېڅ نه لرم
په زړه زخمي يمه لاليه، ته پر بله درومې

لمن دې نيسم لکه بيا چې په سفر روان يې
را نه جلا شوې پردېسيه، ته پر بله درومې

له دنياگۍ دې چې عبقا په خپل ځان ومنله
د ژونده خوښ يم په مرگيه، ته پر بله درومې

هېر به دې نه کړي خوار ملنگ، خو ته يې هم هېر نه کړې
تر څنگ يې مېشت کړه گاونډيه، ته پر بله درومې

۲۹ د وړي

¹ - د هر بيت د لومړي مسرې توري که يو ځای شي نو ذکرالله ترې جوړېږي.

اوسنکې

په بخت ویده آشنا ته ما پروڼ یو څه ویلي
له خیال یې ټول هغه ونلي لکه نه راغلي

اوس په دې فکر اندېښنو یمه چورتونو وړی
نور یې شپي له خپله ځانه موږ ته راشي ځغلي

صاحبه! راغلمه تر تا یو څه پرې وکړه منتر
په ناروا او په روا پسې یې څوک دي تللي

زه له تقدیره گیله من یم پر تا هسې اوسنکې
له سترگو درومي بې اختیاره دا چې زړه رټلي

راځه چې ورکړو سره غاړه دا یې زه ملامت
غماز خو ویني یو ځل بیا رانه کاره کتلي

ملنگه! څیر شه تور ښامار ته په رڼا مې چیچي
چې څوک به سمه لار روان دي نن یې بیا وژلي

۱۳۹۱/۲/۳۱ل

د مظلوم یار شرکت

خزان

ما له يار سره اغيار په لار کې وليد

ما بايللی اعتبار په لار کې وليد

له ما مه کوی پوښتنه ورته گورئ!

يو ځل نه دا مې خو وار په لار کې وليد

نه تياره نه توره شپه وه چې غلط شم

برالا مې انتظار په لار کې وليد

کلابي رنگه ملنگه خزان مه شې

نه مې ته، نه مې دستار په لار کې وليد

اختيار

لکه چې پرېوزي غمی مې له چارگله ځینې
داسې جلا مې شو زړگی له خپل گوگله ځینې

نن به نوپیر د آرتینې او مېړه څنگه وکړم؟
دستمال، گونگرې څنگه بېل کړم له وربله ځینې

ادگی، مورې گيله مه کړه خپل قسمت دې زاړه
گړېوان دې څېرې شو هوښیار او له پاکله ځینې

له چانه وکړم لاس نبوی او له چا لرې لار شم
راته په گوته کړئ شېخان له توره غلښه ځینې

خلک مې بولي چې اغزی دی او نفرت ترې وکړئ!
اغزی خو وینې چې ساتنه کړي له گلښه ځینې

ما خو ژوندون د آسارت پر ځان منلی نه دی
کاشکې آزاد شم او اختیار واخلم له بله ځینې

خاونده ورځ به دې اختر، شپه به دې قدر گڼم
چې دا راغلي بېرته لار شي له کابلښه ځینې

ملنگه! ځینې یې سپین شعر او زه یې نثر بولم
چې کله تېره شي خبره له غزله ځینې

۱۳۹۲/۱/۲۷ ل

آزار

چې مېړۍ يې آزار کړی نه وي شته؟

چې ريسار يې زورولی نه وي شته؟

چې په زړه کې يې آشنا وي پټ ساتلی

چې يې حال چا ته ويلي نه وي شته؟

خامخا به يې رازونه بر ملا شي

شيطانت چې يې چا کړی نه وي شته؟

نا ليدلی چې په لار کې دې ټک درکړي

چې گاونډې کې چا ساتلی نه وي شته؟

ما کتل چې زه او ته يې سره بېل کړو

چې غماز چا پېژندلی نه وي شته؟

ای ملنگه! ستا پر کړښو بد گومان شوم

چې بې موخې دې ليکلی نه وي شته؟

۱۳۹۱/۴/۶ل

ازلي برخه

دا ستا په ياد مې څو ځلې کوڅې څارلي دي
چې بيا مې کړو سترگو ستا په لور کتلي دي

گلان دي، که اغزي دي ستا د در راته محبوب دي
دا نن مې ځکه دواړه په اور بل ټومبلي دي

په نيت کې خدای کامياب کړم په کوڅه در برابر شوم
ما لارې دي راتلو درته مدام نېولي دي

چې ستا په مينه مست دي لېوني نه دي ټول روغ دي
په ټولو کې له ټولو نه دوی ټول ښاغلي دي

په زړه يې بل څه نه شته بې له صدقه درنه وایم
رنځور بېمار يې مه بوله ما ټول لېدلي دي

په دواړو سترگو ژاړي ديدنونه دي يار غواړي
په دغه محبت کې نور له خيال وتلي دي

زه گير نن د اغيار په دام کې کېوتم زړگيه!
له ډېره وخت په دې خوا يې دانې شېدلې دي

ملنگه! له قسمت څخه به ولې نه ژرېږي
په برخه ازلي دي اندېښنې ليکلي دي

۱۳۸۵/۱۱/۱۹ ل

د سلطان داود شرکت

بغاوت

کتل کوي دوه سترگې خو زړگي کړي بغاوت
اُمېد يې ډېر ارت وي خو مرگي کړي بغاوت

مور ټول په دې اقرار يو په يووالي کې يو موټي
زموږ د کور تر څنگه گاونډي کړي بغاوت

مجبور يم چې وکړمه يرغل ستا پر نادودو
خپل ولي مې په کابو او پردی کړي بغاوت

په دې تمه به ناست وم چې ځنگله ته به کړم تېښته
خبر شوم ترېنه دم گړۍ زمري کړي بغاوت

په عذر عذر تېر مې کړو آشنا نه لاس تر زړې
قسمت مې خوار پيدا دی چې لالی کړي بغاوت

دا نن چې زه روان يم پر يوه او نه پر بله
د زوی او پلار تر منځه نن لمسی کړي بغاوت

ملنگه! ښه خبر يې نه سالو نه تور پېکی شته
گودر په اوبسکو سر شو چې منگی کړي بغاوت

۱۳۹۲/۴/۱۵ ل

سید جمال الدین ښوونځی

په کانیو ولي

هغه څوک چې مې پخوا په کانیو ولي
نن يې وينمه چې تا په کانیو ولي

څوک چې نوم د سولې نن په ژبه واخلي
بيا سبا يې په رښتيا په کانیو ولي

ډلييزه ټول د خاورو مېلماننه کړي
شل پنځه وېشت برالا په کانیو ولي

بيا قولزوم دې په څپو راوله خدايه!
هغه چا ته چې موسی^(ع) په کانیو ولي

د خپل حسن ملامت کړمه نړۍ ته
دا چې نن مې زليخا په کانیو ولي

څه دې خيال دی د طایف ښاره خپل ځان ته
ستا په غېږ کې مې آقا په کانیو ولي

نن مې اهل د زمان وليد په سترگو
نا روا پرېږدي روا په کانیو ولي

په خپل ظلم باندي وياړي او روان دي
زوی ته گوره چې آبا په کانیو ولي

له قلم سره سلا وکړه ملنگه!
گوره! بيا به دې دنيا په کانیو ولي

ځاځکي

په سر مې د ټټر ځاځکي باران ولگېده
دا ستا د لوري ما باندې احسان ولگېده

غريبه دنياگۍ کې مې هر چاته سترگې خلاصې
په تمه د وصال پر ما جهان ولگېده

ويده مخلوق راويښ شو د لېدلو انتظار کړي
په لاره کې ولاړ ما په خپل ځان ولگېده

د توري تيارې غله! په قرار قرار مې پرېږده
هر څه دې رانه يوړل زوړ او ځوان ولگېده

اخېستې يې ده ما پسې په نه گناه مې وژني
انصاف چا سره نه شته فقير، خان ولگېده

د خداي^(ع) ملکونه ډېر دي ولې بلې خوانه نه ځي
په زړه کې د آسيا مې جوړ توپان ولگېده

ملنگه! د انصاف تله دي غير لاسته لاړه
خالي له برکته دسترخوان ولگېده

ل۱۳۸۸/۳/۲۰

څو توبې

د زړه وښې په کوپړۍ د سر کې څښمه
د غمونو افسانې مې شوې ملگرې

نه رغېرم نه اُمېد د رغېدو شته
له تا لرې زولنې مې شوې ملگرې

په رڼو سترگو يې وينم ما خطا کړې
جادوگرې سترگې شنې مې شوې ملگرې

دا چې ټول مې لېونۍ، لېونۍ بولي
د نا اهلو قافلې مې شوې ملگرې

عمر تېر شو او تېرېږي خدايه (ع) څنگه؟
بڼه زېږه ترانې مې شوې ملگرې

نه مې وکړو عبادت پر نيمه شپه کې
بس چې کړې څو توبې مې شوې ملگرې

نن خالي لاسونه لارم ای ملنگه!
په زړگي څو خاطرې مې شوې ملگرې

۱۳۹۸/۴/۱۸ ل

۳:۰۰ ب ظ

خو چې وای

چې د یار دې در لږگی وی، خو چې وای
خیر که خپلونه پردی وی، خو چې وای

گرځېدلی بیر سر څېرې گریوان زه
لېونو کې لېونی وی، خو چې وای

خیر که خوب او آرام نه مې وای په ژوند کې
چې آشنا سره ناستی وی، خو چې وای

په دنیا کې دې څه غم راسره نه وی
د چینار په سر کارغی وی، خو چې وای

آشنا ما سره مشغول چې همېشه وی
د لمن یې تور پاولی وی، خو چې وای

نه مې چا سره وای ناسته نه ولاړه
وچ دې ژمي یو نیالگی وی، خو چې وای

زه ملنگ یم خوی خصلت د ملنگي کرم
په گودر یې مات منگی وی خو چې وای

۱۴۲۷/۱۲/۲۹ ق

خوښ مې نه دی

چې غلام نه غلامې کړې خوښ مې نه دی
چې اغیار نه سلامې کړې خوښ مې نه دی

چې د بل دې لاس امسا شي پرې لعنت شه
بیا چې غیر ته هر کلي کړې خوښ مې نه دی

نه به یې واخلم نه به یې وپلورم ورباندې
د سود خورو آشنایې کړې خوښ مې نه دی

چې خوري غوښې او پلو الله ورکړې
اندېښنه د سبایې کړې خوښ مې نه دی

دوه دوستان که وي خپه الله به یې جوړ کړې
چې تر منځ یې شیطاني کړې خوښ مې نه دی

د مخلوق پر وړاندې پورته پورته غورځي
شیخ بې ځایه ریائي کړې خوښ مې نه دی

په تسبو او ستره ریره یې غلط نه شې
عبادت فرمایشي کړې خوښ مې نه دی

چې لایق مې د آشنا د مینې نه وي
بیا تر مخ یې رباري کړې خوښ مې نه دی

ای ملنګه! نور یې نوم په خوله وانځلې
چې غلیم ته آبادي کړې خوښ مې نه دی

خوبن يېم

گلابه! ستا لپاره له اغزيو سره خوبن يېم
آشنا ستا د کوڅې له گاونډيو سره خوبن يېم

نږدې ده چې دې سمې پر ځای وڅېرمه غره ته
ځنگله! در روان يم له زمريو سره خوبن يېم

زه ستا د ناکردو دې لاسه ځمه له دې بڼاره
زړگيه! لري، لري له پرديو سره خوبن يېم

غليم ته مې که ستا سينه سپر نه شو ادکې
مورجانې! د خورکې ترڅنگ بنگړيو سره خوبن يېم

که خرڅه مې شمله د پلار نيکه په بېگانه کړه
ملنگه! له دې وروسته له لرگيو سره خوبن يېم

۱۳۸۹/۲/۷

د چا څه!

دا چې ستا په عشق اقرار يم د چا څه

بيا چې ستا په سر په دار يم د چا څه

د زړه وينه مې په خپله خوښه ورکړه

اوس که څومره زه بېمار يم د چا څه

ويلې کېږي چې په اور د کبابيانو

که زه وازده د جزار يم د چا څه

که چاره باندې مې پوست د تن جلا کړي

دې چېرې ته چې تيار يم د چا څه

که گومان د لېوني راباندې کاندې

لېونۍ که دې دربار يم د چا څه

که په دښته او بيابان بې هوډه گرځم

په جامه بې چې سينگار يم د چا څه

که غنم راته په زړه زخمي څوک وايي

خو چې ډک لکه آناړ يم د چا څه

د نړۍ مشريان ټول پرې را خبر شئ!

چې ملنگ يې خريدار يم دې چا څه

هغه کوم کلی دی

چې مې زرگی پرې هوسپري هغه کوم کلی دی
چې مې جانان په کې اوسپري هغه کوم کلی دی

چې مې زرگی په ژړا سر شي او غږپري راته
له سترگو اوبنکې چې تويپري هغه کوم کلی دی

راشه در وښایم په گوته هم دا اوس مې ولید
چې انوارات پرې راوړبېري هغه کوم کلی دی

نښې یې ډېرې خو یوه یې شین گنبد وایمه
چې له هېچانه نه ورکېږي هغه کوم کلی دی

څومره ظالم ومه په ځان چې ورته نه راتلمه
چې مې باور پرې قوي کېږي هغه کوم کلی دی

څه عجایب او غرایب مې مینان ولیدل
چې تور له سپین سره گډېږي هغه کوم کلی دی

په گونگی ژبه د مین په مینه څنگه پوه شم
په ایشارو هم نه پوهېږي هغه کوم کلی دی

مینه یوه ده مینان یې ډېر بی حده وینم
چې په کوڅو کې غلطېږي هغه کوم کلی دی

ملنگه! دومره پته بس ده نور قلم پرې بند کړه
عاشق په زړه چې پټ ژرېږي هغه کوم کلی دی

۱۱/۱۲-۱۴۳۰ه ق - نبوي جومات، مدینه منوره

ورک جانان

په سپينه رڼا ورځ کې مې جانان ورک کړی دی
د سرو شونډو له پاسه مې پېزوان ورک کړی دی

څومره هلې ځلې مې چې وکړې پيدا نه شو
د سپين او تور په منځ کې مې ميزان ورک کړی دی

زما د لاس امسا وه نن اغيار ته په کارېږي
پلورمه يې په خپله ما نشان ورک کړی دی

مينه مينه کړله مې تک سپين رنگ مې بدل شو
ځير ولې ورته نه شم ما مرجان ورک کړی دی

ملنگ به يې هرو مرو ژړا په خپل سبحان کړي
بې وخته يې چې څېرې خړ گړېوان ورک کړی دی

٢٠٠٨/٨/٢١ع

ياغي

په نظر درته ښکاره شوم خوبه وړی
دا چې زه پر باطن روغ په صورت مړی

څه دې خیال دی چې د هېڅ کولو نه یم!
له ناخوالو جنجالونو ستړی ستړی

بريالی لا په ازل کې زه پر تاييم
د موسی دې لاس امسایم ته یې پړی

دا چې نه کړې رانه گوانښ په سر مې پښې ردې
زرغونېرم به پر ځمکه لکه زړی

له ملنگ څخه نږدې قلم ياغي شي
چې اغيار يې دی له یار سره لړلی

اغيار په رگونو کې

راته ښکاري قافلې نه شوم جدا

له کعبې او له مکې نه شوم جدا

په رگونو کې اغيار مې ځای نېولی

غلط شوی له کوڅې نه شوم جدا

اوس به خود دې بېگانه په دام کې گیر یم

چې د ستا له دروازې نه شوم جدا

سرکشي مې له هغه وخته حساب شوه

چې مې کړې وه وعدي نه شوم جدا

بريالی به شمه هلته ای ملنگه!

چې شیطان له وسوسې نه شوم جدا

۱۳۸۹/۲/۱۰ ل

اندېښنې

که تور توبان تورې تيارې وې تا به نه پرېږدمه
خیر که له بل سره وعدي وې تا به نه پرېږدمه

دا مې اقرار دا مې اسرار را سره ومنه ته
که په آسمان وربځې خپرې وې تا به نه پرېږدمه

که دې کوڅې او لارې بندې د دیدن ټولې شوې
که بر سر او اندېښنې وې تا به نه پرېږدمه

خیر که تنها یې دا ونه وایې تنها یمه زه
زما لا مخکې دا نارې وې تا به نه پرېږدمه

کوړه! غلط د زمانې چې غمازان دې نه کړي
که مې په لاس کې شمعی مړې وې تا به نه پرېږدمه

که جدایې یې زما او ستا په دېوالونو کړله
په دغه باب که فیصلې وې تا به نه پرېږدمه

وايي ملنگ چې لاس په لاس ځمه له یاره سره!
که د ژوند سختې مرحلې وې تا به نه پرېږدمه

۱۳۸۸/۴/۲۳ ل

انسان ته خطاب

په ځوانۍ باندې غره بې گرځې چاک
له مادي نه خبر نه بې چې بې خاک

که په څومره تکبر او غرور مست بې
يو ځل لوبېږې به د بل انسان په واک

که قرآن او سنت دواړه درته وايي
ته لا گرځې ډېر بې لارې بې ادراک

خلاص به نه شي بې شفيح او پيغمبره
که دې ډېره شي دنيا تر هزار لاک

د خپل عمر په قيمت قدر پوه نه شوې
نه دې وکړلو په شپو او ورځو باک

خوند د زهرو او سرايو سره بېل دي
مزه نه شته په نارنجو کې د ناک

ملنگ وايي! زه په لار دي دروېشانو
دروېشان دي چې ختلي تر افلاک

۲۰۰۶/۴/۹، ۱۵:۱۵ غرمه

جونگره

انگازه شوه

نا بېره مې نر غوړه انگازه شوه
چې مې خونه د خپل ورور په لاس چپه شوه

پر يوه ټغر به يو ځای کېناستلو
دغه څوک و چې تر منځ مو فاصله شوه

زه په کوم گناه مجرم يم گڼل شوی
چې مې ډکه له بچو نه هديره شوه

خورکۍ کونډه، مورکۍ بوره به تر څو وي
د مظلوم ولس نور ختمه حوصله شوه

يو مو وشاپه سل نور راته پيدا شو
دا د چا له خوا ورکړې اجازه شوه

دا تر څو به د پردو په خوله جوړېږو
غېره راکړه نوره ختمه مو جگړه شوه

ملنگ وايي! دغه واک قلم ته ورکړئ
رانه جوړه په نړۍ کې ډرامه شوه

۱۳۸۷/۱۰/۳ ل

د ارواښاد حاجي نیک محمد خونه

بد نصيبه

دا زه يم بد نصيبه که دنيا ده بد نصيبه
ادي وه بد نصيبه که آبا ده بد نصيبه

د هر چا څپير خور شومه په روڼ ميدان مې ولي
په نېغو راکتو کې مې ليلاده بد نصيبه

نه سترگې مې شي ټيټې او نه سر د ټيټېدو دی
په سر سر چې وهي مې دا له تا ده بد نصيبه

د خپل پلار بدل اخلي والله بل مطلب يې نه دی
لمسی د اکبر خان شوم او که نيا ده بد نصيبه

ملنگ شومه کچکول په لاس رڼې سترگې ولاړ يم
نور نه يم بد قسمته او نه دا ده بد نصيبه

بد قسمته

که خبر شي نه زما د زړه په داغ
نور جدا به کړې رښتيا او هم درواغ

که دې ونېوه لمن زما د يار
سپين کوتر به درنه جوړ شي که يې زاغ

چې په زړه باندې يې غم د خپل آشنا وي
بيا به کله کړي آرام يا به شي چاغ

عاشقان بې له ادرسه يار نه نه ځي
زما د يار خونه مالومه بې بيراغ

ای ملنگه! د دنيا ودانۍ گوره
پرې به يې ورنه کړم اغزی د يار د باغ

بې قلنگه ملنگ

چې د لرې نظر نه کړي ځوان دنگ نه دی
چې دې لاس، پښې مات نه کړي گړنگ نه دی

شین صورت او کور ورمبړ بې چې یاد نه کړې
چې په اصل کې تره وي بادرنګ نه دی

چې د ځمکې نه سره سپین پرې راوباسې
د آهن جوړه قولبه ده کولنگ نه دی

چې بې یار له خواړه خوبه بیدار نه کړو
دا آواز مې د تمبور او ډول ډنگ نه دی

چې سردار د درینده او د ځنگله دی
په نامه زمري یادېږي پلنگ نه دی

چې په تله دروند ناله شي نام هغه دی
چې د یار په مینه مور نه شي ننگ نه دی

ای ملنگه! بې قلنگه ملنگي کړه
چې مطلب د چا قلنگ وي ملنگ نه دی

۱۳۸۵/۶/۲۸ ل

د مازدیګر ۴:۵۰، خلیبه جونګره

بېمار

د مینې په تور، تور مې گناهکار لیدلی دی
له خوا د هغو دغو مې پر دار لیدلی دی

آدمه^(۱) له هغې دمه مې لاس پښې زولنې دي
سینه کې مې اغیار لکه خپل یار لیدلی دی

دبسمن د لاسه ولاړه د آشنا په لوري درومي
موسی^(۲) په سترگو ښکار چې مې انگار لیدلی دی

د زلفو او سپین مخ نه دي قربان شم د زړه سره
پر تا باندي مین مې رب غفار^(۳) لیدلی دی

کله به یې ټولی وینم چې کېني په یو ځای کې
کتار مې د بلبلو تار په تار لیدلی دی

ډېره موده کېږي چې د یار له غېږې تللی
په ژوند د دنیاګۍ کې مې بېمار لیدلی دی

دربار ته دي ملنگ نن په خالي لاسو ولاړ دی
ول ول پر غاړه پروت ما یې دستار لیدلی دی

۱۳۸۸/۱۱/۲۷

بیدار

د غماز هر یو گوزار نه یم بیدار
که هر څومره راته نېسي لویه لار

کله مخکې کله وروسته په شا گورم
له بڼي اړخ او له کینې اړخ نه یم په ډار

د آشنا په ډر که څومره سختي وینم
د بل ډر گل به ور نه کړمه په خار

معشوقه راته د هر څه نه ده گرانه
مال او سر مې ترې قربان شه په څو وار

نور به لار نه شم د چا په اوتو، بوتو
پېژندلی ما د خپل لستوڼي مار

ما چې کله کړه پیدا د آشنا خونه
سمدستي شومه د بل له خوا په دار

اوس ملنگ په عاشقانو کې حساب کړه
دا تر څو به گرځي ستا په لور کنار

۱۳۹۰/۹/۸ل

پري پاييم

تصوير دې رانه گرانه به خوبونو کې راځي
دا ستا دې خولې خبرې زما سوالونو کې راځي

زه ناست درته کوڅه کې د راتلو په انتظار يم
دا ستا د گوتو شمېر مې په فالونو کې راځي

په شکل د يو چا غونډې شمېر مه د لاس گوتې
ستا ورځې مې پوره په حسابونو کې راځي

نسيمه سبایي راباندې ته هم ښه لگېږي
د يار مازيگري مې په يادونو کې راځي

که لمر ده که سپوږمۍ ده مخ د يار ته کتې نه شي
په ښکته کتل غواړي تعظيمونو کې راځي

مجرمه زليخا که د يوسف^(ع) پر حسن بولئ!
د يار حسن مې وړاندې په حسنونو کې راځي

که خلک ورته نوم د لېوني لېوني اخلي
په تمه د وصال يې در بارونو کې راځي

سر پر زنگون اېښی د آشنا په غم کې ډوب يم
د يار نوم مې هر وخت په مجلسونو کې راځي

ملنگ دې نن مزار ته درتلل غواړي بې واړه
دعوت يې ستا د لوري فرمانونو کې راځي

غزل

غوښې زما وخورئ خو هډوکې شېبڼوئ مې مه
ژبه پښتنه يم په غېرو کې لړئ مې مه
څومره ښه درنه يم، خوره يم، پسته يم
ارزښت مې ډېر اوچت دی په ارزانو شمېرئ مې مه
له چا نه درته پاتې يم سوغات يم، ميراث يم
لږ شرم خجالت وکړی هر چا ته پرزوئ مې مه
تاج دې د نيکه يم پر وني د آنا دې يم
په دواړو سترگو ښکل مې کړی بې ځايه غورزوئ مې مه
اغيار که په يوه او بل نامه باندې ستايلې يم
تر دې وخته چې روغه يم گريوان راڅپروئ مې مه
خير که وروسته پاتې يم زما ښمگرتيا مه بولئ!
ومنی! پر ځان باندې چې نور تکلېفوئ مې مه
د غاړې مې تعويذ کړه ای ملنگه پردې پوه شه ته
ستا د رنځ دوا يم له غاړې بېلوئ مې مه

۱۳۸۷/۱/۲۴ ل

په تناب ټپلی

صفت به یې د حسن په رباب باندې ستایم
د سرو سترگو بانه به یې کتاب باندې ستایم

دا سترگې دا بانه و چې ملگری د مجنون شوم
لیلا سره یو ځای به یې په خواب باندې ستایم

په خوب کې آرام نه لرم د یار له درد او غمه
بیا ټوله شپه رڼه به یې عذاب باندې ستایم

هر څو که لرې لرې یم زرگی مې در نږدې دی
ټپلی له ازل به یې تناب باندې ستایم

زاهد مې میخانه کې له ساقی سره لېدلو
همدغه فیصله به یې محراب باندې ستایم

په گوتو دې صفت یاره ملنگ کولی نه شي
حساب به یې په شگو دې دریاب باندې ستایم

۱۳۸۷/۴/۱۸ ل

په جبین خال

له خدایه وېره هر وخت له انسانه سره ښایي
عمل دې مسلمانان له قرآنه سره ښایي

په وینښه یم ویده د تورو زلفو په چمن کې
تصویر دې راته سم آن له آسمانه سره ښایي

هر خواته مې کتلې ستا په یاد به مې ژړلې
تنها دې سفرونه له بیابانه سره ښایي

شین خال مې په جبین باندې د ستا په نامه اېښی
اثر د سپین تندي دې له ایمانه سره ښایي

بل چا ته چې سر ټیټ نه کړې ملنگه بې له خدایه!
سترتوب او لویي دواړه له سبحانه سره ښایي

په خوب ويده

په خوب باندي ويده ومه بيدار دې ولې كړم؟

مشكل مې نور ډېر زيات و انتظار دې ولې كړم؟

په گټه او تاوان نه پوهېدم لكه ماشوم

له ځان سره دې بوتلمه هوسيار دې ولې كړم؟

زه په څه خبر ومه چې دام به وي او گير به شم

هوا كې يو مرغه وم گرفتار دې ولې كړم؟

دا دومره گناهكار يم عاشقانو كې ځان شمېرم

په ډېر ناڅېر خبره كې سنگسار دې ولې كړم؟

زه واي بل آشنا واي دواړه يو ځای لوبېدلی

غمازه! كور دې وړان شه ناقرار دې ولې كړم؟

په ژوند مې قدر نه كوي مرگي مې درنه ښه دي

پلمه مې كړې دنيا ته جوړ مزار دې ولې كړم؟

له ما سره وعده وكړې وفا ورباندي نه كړې

ملنگ وايي! بې وخته په سينگار دې ولې كړم؟

په گيله يم

له سرو نه په گيله يم له تور نه په گيله يم
له پټ نه به گيله يم له سر تور نه په گيله يم

د سرو پيغام مې دا و چې به کور کالي ډوډۍ وي
د شاتو پر ځای ډک د زهرو شکور نه په گيله يم

دا خاوره د ماللي او ټاټوبي د نازو دی
له هر خوا پرې حملې دي شر او شور نه په گيله يم

لوونه د غبرگولي مياشت کې کېږي د غنمو
پر ما هر وخت لو گډ دی لو او لور نه په گيله يم

د سر سپړې مې وژني او قاتل يې مالوم نه دی
پوښتنه مې نن نه کېږي مشر ورور نه په گيله يم

په بد نظر چې گورې دواړه سترگې دې ږنډې شه
زما د کور په خوا کې له بل کور نه په گيله يم

دا زړه مې راته وايي! چې ملنگ سره لاس يو کړه
له دې سلوک رفتار د ميرې مور نه په گيله يم

۱۳۸۶/۲/۱۳ ل

په هوش

خلکه! زه نه يم ویده؛ یمه په هوش

خیر که دروند يم نن په ژبه او په گوش

دا چې زه د یار له غمه ټول لږزېږم

د اور زور دی چې خوټېږمه جای جوش

دا یو درد او آفت نه دی چې به تېر شي

ډېر دردونه آفتونه زما په دوش

څوک به څه او څوک به څه رانه آواز کړي

زه د هر سایل ځواب ته يم خاموش

زه د یار په وفا هر وختي نازېږم

دا چې زه شوم بې وفا شوم بې سر پوش

معشوقه مې د ژوندون دارو درمل ده

ولې نه کوي آواز رانه د نوش

یو ځل ماته خو نظر د رحمت وکړه

زه ولاړ د ستا په در يم بې پای پوش

ای ملنگه! نن دې وار د آشنایي ده

چې پراخه یار نېولې ده آغوش

۱۳۸۵/۸/۲۹ ل

پیغام

زما د ژوند کتابه نه غږېږې او که نه؟

د عشق لویه دریا به نه ختمېږې او که نه؟

څپو دې په مخ وړی یم تر ډېره حده لږې

د مینې ستر سیلابه ته درېږې او که نه؟

ریبار مې درلېږلی پیغامونه که قبول کړې

زما د زړه تنابه تپل کېږې او که نه؟

د زړه خبره وکړه راته نه په نرمو شونډو

زما په څېر احبابه چې زورېږې او که نه؟

د تور او سپین توپیر به هلته وشي د زړه سره

چې وشي انقلابه پرې پوهېږې او که نه؟

ملنگ دې له کچکول سره په در باندې ولاړ

ژرېږې دې په بابنه ترې خوښېږې او که نه؟

ل ۱۳۸۸/۱۲/۲۹

تعبير

تعبير يې د خوبونو په تصوير کې راته ښکاري
د ژوند خواږه يادونه يې ضمير کې راته ښکاري

زما خواته پټ پټ يې له نقابه راکتلې
پوره به شي ارمان مې په تقدير کې راته ښکاري

له عقل نه خالي يې په کوڅه ور برابر شوم
دا نښې دا وعدي يې په تعمير کې راته ښکاري

چې ما گناهکار نه کړې او مجرم مه راته وايست
کارونه د ازل دي په تحرير کې راته ښکاري

ملنگ مې ملنگ نه شو او نه سر په بيابان شو
له ډبره وخت په دې خوا په بهير کې راته ښکاري

۱۳۸۸/۶/۴ ل

تور بوراگي

د ستا له خوا چې راشي پيغامونه به دې ښکل کړم
په لاس باندې ليکلي مکتوبونه به دې ښکل کړم

پر مخ باندې پرته دې تاو راتاو لکه ماران دي
د زلفو هر يو تار دې ولونه ولونه به دې ښکل کړم

اوس چې در مين شوم نور پروا د دنيا نه کړم زه
د خدای (ع) لپاره څه کړې پښې لاسونه به دې ښکل کړم

که څومره ناروا راسره نه کړې خیر دی خیر دی
قدم به رد م ور باندې ستمونه به دې ښکل کړم

له رنگه که تک تور يې بوراگيه ما ته گران يې
پر مخ چې ورلگېږي وزرونه به دې ښکل کړم

پر حقه کړي چې مينه زما د سر د سترگو تور ياست
منصوره! تا به ستايم او دارونه به دې ښکل کړم

د زرو قدر شته دی د رزگر سره که پوه يې
د ستا دې کوڅې خړ پر دېوالونه به دې ښکل کړم

ملنگ به دې دربار خاوري پر سترگو باندې مښي
سینه باندې به درشم مزارونه به دې ښکل کړم

توره تياره

دې توره تياره کې دې په څه وپېژنم؟

يار او اغيار دواړه په کوم کره وپېژنم

شيخ په ميخانه کې له ميخور سره ولاړ

دا نو څه تقوا شوه چې يې زه وپېژنم

دا بينا سترگې رندول تر محشر غواړي

ستا څنگه رضا ده چې يې مړه وپېژنم؟

خفه چې شوي ملنگه ته او کچکول دواړه

څوک په دې خبره کې نور پړه وپېژنم

۱۳۸۷/۱۰/۲۴ ل

جام

ياغي زړگيه! ولې ستا له دامه سره څه
له پيله خبر نه يې له انجامه سره څه

لارې تر مکې خو چې عمل ور باندې نه کړې
حاجي صاحبه! ستا نو له احرامه سره څه

يوازې په دې وياړې چې شريک شوي په پيالې
په مينه کې چې موږ نه شي له جامه سره څه

خود به په سرو سترگو له فراقه تل زړېږي
چې ونه خوري ډغري له يو گامه سره څه

په شکل دې دوه تورو يو پر بل کې ور مدغم
چې وړ د ادغام نه يې له ادغامه سره څه

څو چې په رڼو سترگو ديدن د يار ونه کړم
قلم کاغذ پر مخ باندې سلامه سره څه

لارې د راتلو يې ورته څاره ای ملنگه!
د ستا يې پر وعدو سهار ماښامه سره څه

۱۳۸۹/۲/۱۴ل

۶:۴۴ ماښام

جدا شه

فکر خیال مې راتنه وایي چې تنها شه
له دنیا او ما فیها څخه جدا شه

گوزاره وکړه یوازې له هر چا نه
گوښه کښه لاس پر سر له دې دنیا شه

میښه مه کوه له چا سره بې یاره
د پتنگ په څېر راتاو له سپین رڼا شه

چې وصال دې شي نصیب د تورو سترگو
د صیاد په لاس لوېدلی ترې خطا شه

درته ناست چې رقیبان دي په مورچل کې
نه پرې وار کوه لومړی پرې سر بالا شه

د هجران په اور سوځېږم دارو نه شته
فیصله مې د خالق ده پرې رضا شه

له هر چا چې دې ساتله پټه پټه
ای ملنګه! آشنایي دې برالا شه

۱۳۸۵/۴/۱۲ ل

څېرې گربوان

چې له تا سره يو ځای وای جدا نه وای
خیر که کله مې خندا وای ژړا نه وای

گرځېدلی سر ابله څېرې گربوان زه
د شپې ورځې مې آرام په صحرا نه وای

د خوراک پروا مې نه وای چې دیدن وای
مېوه داره ونه شنه وای چنار نه وای

په هر وخت مې مشغولا وای له گلابه
څېرې شوی په اغزو زه بورا نه وای

د کونړې په مثال په گړنگ ناست وای
د لحد سره وفا او جفا نه وای

چې هر څه وای تېرېدلی په دنیا کې
مشکلات راته پراته په عقبه نه وای

څه خبر ومه چې مینه لوی مرض ده
آه! افسوس چې پرې عاشق مبتلا نه وای

خدای^(ع) دې فضل کړي په لوی دریاب لاهو شو
بې گودره! گدو ملنگ ذکر الله نه وای

خوبه وړي

ستا د مينې خريدار يم په حق
ستا په لار کې انتظار يم په حق

همېشه دې د راتلو په نيمه ناست يم
ستا له عشقه بې قرار يم په حق

هېڅ پروا به مې په ټول عمر کې نه وي
چې په مينه دې په دار يم په حق

څوک دنيا او ما فيها غواړي له خدايه^(ع)
زه له هر څه نه بې زار يم په حق

نا خبره ډېر پراته دي خوبه وړي
ولې زه ورته بيدار يم په حق

زه ملنگ په ملنگانو کې ملنگ يم
خو په مينه کې مالدار يم په حق

۱۳۸۶/۶/۳۱ ل

د مبارکې روژې لومړۍ شپه

رڼه شپه

سر په زنگون رډمه له گربوان سره خبرې کړم
تېره چې شپه، ورځ شي له وجدان سره خبرې کړم

زړه مې راته وايي چې له خلکو کناره شمه
فکر په ټال وزانگم له ځان سره خبرې کړم

سپورمې د څوارلسمې ته خپل دردونه ووايم
ښکلې رڼه شپه کې له آسمان سره خبرې کړم

توپير د ملامت او سلامت چې په کې نه شته
ښار دې بې پوښتنې له زندان سره خبرې کړم

ومه د آدم^(ع) اولاد استوگنه مې جنت کې وه
ليکه د ازل وه له شيطان سره خبرې کړم

مينه د آشنا کې سوځېدل او ټول دواړه شته
منځ د سرکي اور کې له جانان سره خبرې کړم

پېټې د گناه وو مې بار کړې ور روان يم
نوم د مغفرت مې له سبحان^(ع) سره خبرې کړم

سپېنې جامې تورې کړې ملنگ په عاشقۍ باندې
غلی دروازه کې له دربان سره خبرې کړم

۱۳۸۷/۲/۲۱

غزل

زړه مې يو چا نه ډېر خفه دی خو بس څه وکړمه
دا چې تړلې په وعده دی خو بس څه وکړمه

وروکي نه دی چې په سر باندې يې لاس تېر کړمه
په نه خبره په پلمه دی خو بس څه وکړمه

که بې گودره ورگډېږم زنده گي تباه شوه
تر مخ درياب څپه څپه دی خو بس څه وکړمه

زړه ته کړم غلی شه مه زړه صبر کړه وظيفه!
ډکه د صبر مې پيال له دی خو بس څه وکړمه

ما په خپل ژوند کې چا نه جگ شه کېنه نه ويلي
هسې چټي راته غوسه دی خو بس څه وکړمه

نور به قلم ته وایم مه ليکه هغه دردونه
کوم چې د مرگ ژوند مسئله دی خو بس څه وکړمه

ملنگه! نن مې هېواد وال په بل نامه يادوي
زما سپېڅلې عقیده دی خو بس څه وکړمه

غزل

که پر ما دې پټکې کړلې نو څه
که دې ما ته بهانې کړلې نو څه

د روزي ضيمه خالق راته وهلې
که دې بندي دروازي کړلې نو څه

نه دې پلار نه دې بچي په کې مړه کېږي
که دې ډکې هديرې کړلې نو څه

د لمدو خټو بس لږ اوبه دوا دي
که دې وړانې کنډوالې کړلې نو څه

امتحان د هر زور واکو د وسلو يم
خير که نا هم سترگې سرې کړلې نو څه

لا يې ميندې شنې شولې نه دې واوړه!
که دې بورې څو دانې کړلې نو څه

په دنيا کې په خپگان پسې خوښي شته
که پر ما دې ورځې شپې کړلې نو څه

زه ملنگ آزاد پيدا آزاد به پاييم
که دې جوړې زولنې کړلې نو څه

غزل

که له رنگه ځینې تور یمه بدرنگ یم
تور مې مه بولنه د چا په مینه رنگ یم

ناچارۍ یمه له پښو لاسو تړلی
بې وزره ستا د شمعی یو پتنگ یم

خړ ځادر د سادګۍ مې یو مثال دی
پټ دنده د یو چا د توري شرنګ یم

نېمه شپه مې له خواږه خوبه بیدار کړي
له یادو سره دې تل مدام په جنگ یم

زما د ژوند لوړو ژورو ته دې پام دی
ستا په سر باندي نن تېر له خپل فرهنگ یم

زنده ګي مې صدقه شه ستا له حسنه
لکه اوسپنه خوړلی چې په زنگ یم

پوروی د خالق او د مخلوق یم
اراده کې بې قلنګه یو ملنګ یم

غزل

دلته ارزښت دلته قيمت نه شته دی

دلته اظهار د محبت نه شته دی

نن په دې ښار کې خانخاني سودا ده

دلته يووالی او وحدت نه شته دی

دلته هر څوک د ځان په وېر اخته دي

په غم ښادي کې شراکت نه شته دی

دلته په راشه درشه تور لگېږي

دلته رښتيا چې انسانيت نه شته دی

کلونه کېږي چې قتلونه دي بس

آرامه ژوند خوب او لذت نه شته دی

دلته د مشر احترام نه کېږي

دلته په کشر شفقت نه شته دی

چې کومې ځمکې به خروار غله کړه

راشه اوس هغه برکت نه شته دی

اوس بې قسمه خبر نه شم منی

له سره بلکل صداقت نه شته دی

ملنگه! څه چې له دې ښاره درومو

هلته په لار شو چې نفرت نه شته دی

غزل

چې سترگې ټيټې شي گرېوان وويني
ضمير ته ځير شي خپل وجدان وويني

زه مينه، مينه هغه مينه بولم
څوک چې په خپل ځان کې جانان وويني

اغيار دې اوس ما ته تانې راکوي
نن چې عمل د مسلمان وويني

سنگينه²؟ ستا آهونه رب ته سپارم
ستا يتيمان دې اوس سبحان وويني

دا زړه له غوښې که له اوسپنې جوړ
آرام به کله هلمنديان وويني

ځمکې پر مخ دې ولې ځای ورکوي
گيله مې وشي چې آسمان وويني

ژبه گونگۍ قلم دې مات شاعره!
چې حقيقت ته گوري ځان وويني

ملنگه! خير که پر تا مور بوره شوه
نور خو به جوړ افغانستان وويني

² - سنگين د هلمند يوه ولسوالۍ ده.

غزل

نظر د تورو سترگو او اثر د تورو سترگو
ديدن، ديدن، خمار، خمار بهتر د تورو سترگو

ډېر لري ترېنه گرځه په رڼا ورځ به غلط شي
جادو کې بنگالی دي له منتر د تورو سترگو

د چا دي لاسه لاړې او د چا دي لاس امسا شوې
خطا نه شي زړگيه! په هنر د تورو سترگو

پېغور د زمانې راته په ټنډه چې خال نه کړې
گواه به شي پر ما بيا سمه غر د تورو سترگو

په خپل ژوند مي د چا سپيو نه کوچې نه ويېلي
بيا ولې شم هر چا ته ستر خطر د تورو سترگو

مدام يم زلزلې او ټوپانو پر مخه کړې
ټپي، ټپي بدن يم په ټټر د تورو سترگو

نن هم د استقبال ته په لاسونو کې گلان وړم
ترلې مي ده ملا مانسام سحر د تورو سترگو

بې کسه او بې وسه يو ملنگ په دروازه کې
رتلی چې هر چا دی سر په سر د تورو سترگو

غزل

لکه د چا په وره کې تويې کړې څوک غلې اوبښکې
هماغه اوبښکې دي، همغه نه بساغلې اوبښکې

د سترگو کار نه دی زرگيه دا زرگی ژرېږي
هغه دي بيا شولې روانې ملغلرې اوبښکې

سر په زنگون باندي چې کېږدي بس چورتونه وهي
په خپل سر نه را درومي هېڅکله وژلې اوبښکې

ماته مالوم شوې په خيالونو کې دې څه تېرېږي
د درد دوا به نه شي دغه کونجورې اوبښکې

په نيمه شپه کې چې يو نه او بل څښتن خبر وي
د چا له سترگو بهېدلي ښکروړې اوبښکې

پرون خبر شوم د يو چا دې زړه ارمان پوره شو
دغه دي څومره خوندورې بختورې اوبښکې

خاونده! څاڅکې څاڅکې تويې گرېوانه ته لاړې
د نن سبا په تمه شوې څلوېښت کلنې اوبښکې

زه له تقديره گيله وکړم که ننډی وداغم
زما په برخه رسېدلي زورېدلي اوبښکې

ملنگه! مه آزاره وه د سترگو تور آشنا دي
تل يې د شعر په ژبه ستايه نازولې اوبښکې

غزل

د خيالونو ماڼۍ جوړه کړم پادشاه شم
کله کله چې له ځان سره تنها شم

کله بېل شم له ټولي د هوښيارانو
لکه لږ د تسبو تيتي بې مُلا شم

ټول حواس کړمه تابع يوه وجدان ته
بې تميزه ماشومانو ته آبا شم

يو خوا درد، بل خوا خوښي راسره مل وي
کوتاه فکره، لنډ مزل يوه دنيا شم

په دې فکر او سوچونو کې تر ډېره
لويه لاره کې ملگری د هر چا شم

ښه مجاز د ماشومتوب الله راکړی
په وره خبر خپه او هم پخلا شم

چې قلم وي، نيمه شپه او سپين کاغذ وي
زه ملنگ هم په رښتيا توره بلا شم

غزل

لکه لکه د باران په تمه پايښ
په خوږ ژوند کې بوږيوکي او گردله شوم
سمندر په مخه وړي به تر څو يم
د ازل په فيصلو کې فيصله شوم
گوتې شمېرم په يادو د چا اخته يم
ډېر غمونه مې مېلمه زه يې کور به شوم
نن خالي لاس در روان يم څښتنه!
نابلده د لوی کلي همسايه شوم
نه ملنگ وم نه ملنگ به مې څوک ياد کړي
بدل شوی په نابوت او جنازه شوم

غزل

اوشکې مې لارې له گربوانه کوزې برې شولې
چې مې ناهيلي د ژوندون سپينې کوترې شولې

په أمېدو، أمېدو لاس تر زني تمه، تمه
د نن سبا ورځې له بد څخه بدترې شولې

زما غرور يې سلامو ته چې عليک نه ويل
نن مې هغه بې موډه سترگې سوداگرې شولې

په رڼا ورځ، په دروازه کې، دروازې جوړوې
داسې به مات شې لکه ماتې چې لښکرې شولې

چې يې په کانو باندې ولم ملامت مې بولي
دده دې لاسه موروې له گودرې شولې

ځم د قاف غره ته له دېوانو ښاپېرۍ راولم
د چا په نوم چې له په خوا کنډو کېرې شولې

د لېونۍ په څېر به مخ په دواړو لاسو شکوم
زما د خيال بلبلې ټولې مات وزرې شولې

لاليه خوب د نيمې شپې د اټک سيند ته وايه
هغه لېدلې قافلې دې مساپرې شولې

ملنگه! هلته دې خبرو ښه ښکلا پيدا کړه
لکه په تار کې چې پېيلې ملغلرې شولې

غزل

څنگه چې زه ومه دا ستا په غېږ کې
ته به وي داسې تل زما په غېږ کې

د غليمانو دې بېړۍ ډوبه شي
دا چې يې ورکړو د آغا په غېږ کې

نه مې لاسونه او نه پښې خپلې دي
دا به منې، دې نن سبا په غېږ کې

له ډاره حال چا نه ويلي نه شم
لکه چې څوک وي د بلا په غېږ کې

په ما کې څه ويني او څه مې کوي
کوي زما په سر سودا په غېږ کې

زما په خاوره باندې رحم نه کړي
شو ډېر کلونه دي غوغا په غېږ کې
پرېږده چې لږ آرامه ساه واخلمه
ډېر زورېدلی د آسیا په غېږ کې
خاپي يې وړان نه وي چې بل را درومي
هر وخت دردېږم ناروا په غېږ کې
که څوک مې وژني او يا بل وژنمه
شم قهرمان د خپل آبا په غېږ کې
زه په خپل جرم او خطا پوه نه شوم
چې چا لېدلی يم د چا په غېږ کې
ملنگه! هر څوک له ارمانه سره
څنگه پوره شي ذکر الله په غېږ کې

۱۳۹۵/۲/۱۹ل

سید جمال الدین افغان ښوونځی

غزل

زړه مې غواړي چې شپونکي شمه په غره کې
لېونو کې لېونۍ شمه په غره کې

چې يو زه يم، چمن وي، شنبې اوبه وي
د چوونغر د غره لرگي شمه په غره کې

نوي کال د نوي فصل پيلامه شم
شين زرغون او پسرلي شمه په غره کې

د آشنا مې نظر وچ، نظر وچ غواړم
ورته دود او سپېلني شمه په غره کې

دا غوښتنه د ضمير او د احساس ده
له دې خپلو چې پردې شمه په غره کې

دې ناخوالو ته هر څوک گوته په غاښ شي
زه ملنگ هم يو سړي شمه په غره کې

غزل

لکه اوبنکه په لېمه در سره ځم
ستا په یاد کې تر کاله در سره ځم

د سپوږمۍ په څېر جوړه به در سره یم
سمه غر په بیابانه در سره ځم

چې د بنکار کرمه په سترگو جادوگرو
په شلېدلي گروانه در سره ځم

رقیبان دې اوس په سر خاورې انبار کړي
چې په شان د مېلمانه در سره ځم

ملنگ وايي! مجاز نه دی حقیقت
پتې سترگې په بانه در سره ځم

غزل

د غمونو افسانه شوه زموږ کلی

هره خوا جگړه، جگړه شوه زموږ کلی

نن د یار او اغیار دواړه سترگې سرې دي

ورانوي دا یې پلمه شوه زموږ کلی

بښوونځی زخمي زخمي چمن یې وچ شو

هر دېوال یې دروازه شوه زموږ کلی

آزموینې ته مې کلک کړه ذولجلاله!

ستر غوری راته کاسه شوه زموږ کلی

جوماتونه مو شول څار او تعلیم نه شته

ماشومان او توپ ډنډه شوه زموږ کلی

زه او ته د غم ټغر سره آشنا کړو

که تر منځ بله رشته شوه زموږ کلی

جنگه! بس ده مېلمستیا بل لور ته لاړ شه

په کلونو دې کوربه شوه زموږ کلی

ملنگ نه ومه ناخوالو دې ملنگ کړم

تېروي په وېښه شپه شوه زموږ کلی

غزل

بنايست را پورې اور ده، شنه بنگرې را پورې اور دي
ځواني را پورې اور ده، خپل کالي را پورې اور دي

خالقه! په دې دومره ستر غوري کې نه ځايېږم
خادر او لونگۍ څه چې گران بچي را پورې دي

دا شپه توره تياره ده او سپوږمۍ پنا له غرو شوه
نور لارم له دې کلي کاوندېي را پورې اور دي

مجبور کېم ناخوالو مهاجر شوم له خپل کلي
دا لوبسي، لرگي پرېږده مات منگي را پورې اور دي

زما خوږه بغلانه! د غمونو افسانه شوې
تاريخ ته په کتو دې نوميالي را پورې اور دي

ملنگه! ځمکه سره آسمان ته لار د ختو نه شته
په سر سر مې وهي ټول گاللي را پورې اور دي

غزل

د سترگو اوبښکې مې لمښې نه ځي
څوک چې ناروغه شي لکړې نه ځي

چنار په ژوند کې مې زخمي ونه ليد
د کابو وار د مېوې ونې ته ځي

خاونده ته يې پت عزت وساته
چې پښتنه پېغله بښنې³ ته ځي

د زورور لالسي چې زور اوبه شي
زما مظلوم لاس به يې زني ته ځي

په ننگرهار کې يې نور څه پاتې دي
خپه زړگي ټول مروړې⁴ ته ځي

ملنگه! خوب راشي بالښت نه غواړي
زړگي مين پکې پمښې نه ځي

³ - بښنه د پکتیکا مرکز ده. ۴- مروړه د کونړ ولسوالۍ ده.

غزل

بې اختياره مې له سترگو څخه اوبښکې
تويې شولې ملغلرې مساپرې

تورابان دېو په زرگي کې رحم نه شته
بناپېرې کې مات وزرې مساپرې

يو نا ترسه ښکاري ناست و په کمين کې
تار په تار يې کېرې بلبلي مساپرې

دا تر څو به زه او ته لاس په گروبان يو
راشه وگړو څو خبرې مساپرې

کېنه! څنگ ته مې له ډېرې مودې وروسته
گيله منې مړورې مساپرې

ملنگ وايي! د غره لار به ورته نيسم
راته را به وړي گرگرې مساپرې

غزل

زما له عمر سره سمه جنگه!

زما خواږه ژوند ته گړنگه جنگه!

دا درته وایم چې همزولی مې شوې

چې یم پیدا ته مې تر څنگه جنگه!

دا ستا مې رنگ او ستا مې پوی خوښېده

ته وې گلاب، ته وې لونگه جنگه!

ما چې هر څو لاس د دوستي درکاوه

تا مې کړې خاورې ځواني دنگه جنگه!

په آشنایي کې بې وفا وختې

نور دې دوستي نه کړم بدرانگه جنگه!

دا ستا د لاسه ژوند آرام نه لرم

نه مې شته خوب پاس په پالنگه جنگه!

کرار، کرار ډنډې غوري ته راغلې

زما جونگره دې کړه پنگه جنگه!

پورته آسمان ته اوس ختلی نه شم

په ټول بغلان کې شوم په تنگه جنگه!

ملنگ به اوس کومې درگاه ته درومي

چې وژل کېږي په بل رنگه جنگه!

کله کله

چې د نیمې شپې په خوب کې رانه راشې
ته لا ښه یې د یار غمه کله کله

ژړوې مې تر سهاره راسره یې
د گلاب دې گل شبنمه کله کله

فیصلو د ستر خالق ته هک حیران شي
چې څوک وویني بې غمه کله کله

فقط یو سوړ اسوېلی باسې له خولې نه
گیله من چې شي له چمه کله کله

ملنگ وايي! ما ډېر وخته دی څارلی
هلته کېږدي یوه دمه کله کله

نیمه شپه

دا د کوم رباب نغمه یې ، چې په خوب کې ژړوې مې
دا د کوم کتاب صفحه یې ، اندامونه لږوې مې

دا د کوم سیلاب څپه یې ، چې په مخه دې یم وړی
دا د چا دې ژوند کیسه یې ، چې په وینه دردوې مې

دا د چا دې لاس مېوه یې ، چې په نیمه شپه کې راغلې
دا د چا له خوا ډکه یې ، چې له خوبه پاڅوې مې

زه په مړه احساس به څنگه د قلم سره گډېږم
دا ته څنگه ترانه یې ، چې احساس راپاروې مې

ما تېر کړی دی ټول عمر ستا دې هجر په لمبو کې
دا ته څنگه ښه صحنه یې ، مزلونه لندوې مې

چې ملنگ دې نن له ژونده هاخوا دېخوا لاس په سر کړ
دا د چا دې خولې گيله یې ، چې په سره اور نینوې مې

غزل

ستا په ياد کې تر سهاره داسې زه
په خيالونو کې پر لاره داسې زه
په سوچونو کې کړم لوړې ماڼۍ جوړې
څه په شمار او څه بې شماره داسې زه
در تويېږم څاڅکې، څاڅکې گړېوانه ته
لکه شمع تر مزاره داسې زه
بې ادرسه بې پوښتنې ور روان يم
نا خبره له خپل ياره داسې زه

د رحمن مېلمانه

مین مې ځان باله اوس مینان مې ولیده
کتل یې د یار مخ نه په سوران مې ولیده
د یو آدم اولاد دی گرانه نور توپیر یې نه شته
راغلی له هر لوري چې انسان مې ولیده
په نیمه شپه کې راشي د آشنا دې ناستې ځای ته
په خوله باندي جاري یې چې قرآن مې ولیده
دا وربځې هم شرمېږي د آشنا دې مخ کتو نه
تک شین له ستورو ډک چې پاس آسمان مې ولیده
ساده جامو کې راغی ما ویل دا لېونی څوک؟
شلبدلی یې له مخې چې گربوان مې ولیده
زرگی له خوشالی نه په ژړا باندي سر شوی
روان چې مې د یار په لور کاروان مې ولیده
حرم کې گرځېدل راته په لوڅو پښو مزه کړي
په څنگ کې مېلمانه چې دې رحمن مې ولیده
ژړا ورځ به هغه وي ای ملنگه چې ترې درومې
مکې په لور چې درومي صف حاجیان مې ولیده

۱۴۳۰/۱۱/۱۲ هـ ق

مدینه منوره، نبوي (ص) جومات

زما زړه

چې ستا مينې سره آشنا شو زما زړه
بيا له هر څه را جدا شو زما زړه

نه دوه مينې په يوه زړه کې دي ځای شوي
نه په دې باندي رضا شو زما زړه

يوه مينه يې په ټولو کې کره غوره
چې جدا شو بيا دانا شو زما زړه

ستا د مينې آزمويښه مې ترې وکړه
بيا مقرر په الا الله شو زما زړه

معشوقه به د عاشق له حال خبر شي
که په دې بازار سودا شو زما زړه

محبت که زه هر څه ورته د بل کړم
ولې ما نه بې پروا شو زما زړه

لاړه بله لار يې ځان ته کړله خوښه
له دنيا نه را جلا شو زما زړه

فقيري دې هېڅ عيب مه بوله ملنگه!
په ايمان مې چې بډا شو زما زړه

غزل

پرون وړوکی نن غټېږي سړی نه پوهېږي
د عمر شپې ورځې تېرېږي سړی نه پوهېږي
د خوب لېدل وي په خدای هسې تېر شي ومنه دا
لکه ویده له خوب پاڅېږي سړی نه پوهېږي
که یې هر خو زڼې ته لاس، پښو ته ټیټ شمه زه
مرور یار نه پخلا کېږي سړی نه پوهېږي
بیا دې په ډزو راوبښ شوی که ناڅاپه آواز
لاسونه پښې یې چې لړزېږي سړی نه پوهېږي
هر څه قېمته خو فقط وینه ارزښت نه لري
به ډېر ارزانه پلورل کېږي سړی نه پوهېږي

کور مې شي وران، بچي مې مړه او ډر په ډر شمه زه
قدرت بيا بل يو ته رسېږي سړی نه پوهېږي
پرېږده چې ساه د آرامۍ او سوکالی واخلمه
پر مایې زړه هېڅ نه رحمېږي سړی نه پوهېږي
تر څو به غبرگې جنازې زموږ له کوره وځي
تر څو به دا میندې بورېږي سړی نه پوهېږي
څلوېښت کلونه شول لاسونه یم په لپه دعا
وايه توبه څنگه قبلېږي سړی نه پوهېږي
څښتنه! ډېر یوو گناهکار پرې اعتراف کوو بس
دا چې آسمان هم نه رالوېږي سړی نه پوهېږي
گرانه ملنگ ته دې هم هغه ځواني نه ده پاتې!
په رڼا ورځ لوېږي، جگېږي سړی نه پوهېږي

غزل

سړی په کار ښه، که بې کاره ښه دی
د کلي ژوند په خدای (ع) له ښاره ښه دی

را سره پانې تر کفنه درومي
د گلاب گل خو له آواره ښه دی

ورځ کې اته شپږ جنازي کوومه
راته یتیم بې مور او پلاره ښه دی

له بد بختیو پرته بد ښکارېږي
زما زرگی هم نا کراره ښه دی

ملنکه! ما یې پټ تعبیر کړی دی
د نیمې شپې خوب له سهاره ښه دی

غزل

تا ته ليکمه څو کړښې زما پلاره زما پلاره
جنتونه دې نصيب شه په څو واړه زما پلاره

په وړه ژبه له ما سره په ورو ورو گړېدلې
ټوله شپه راته بيداره تر سهاره زما پلاره

زه دې باغ، زه دې باغچه يمه زړگيه تا روزلې
زه دې لوی کړمه مالياره په تلواره زما پلاره

ستا د چاودو پښو نه څار شم نن لکړه ستا د لاس يم
دا مې لوظ دی، دا مې قول او اقراره زما پلاره

دا به ليکه دې ازل وه په تقدير کې ليکل شوې
لاس مې نه غواړي پر تا خاورې انباره زما پلاره

کرامت دې په آخر کې را مالوم شولو ابکه!
جنازه کې دې صفونه دي بې شماره زما پلاره

زه ملنگ درته له سترگو نه مړې اوبسکې تويوومه
سولوومه، پاکوومه په قراره زما پلاره

غزل

چې په غوسه غوسه غوسه شي بيا نو کله راځي
هسې چټي خوشې پلمه شي بيا نو کله راځي

يوه به دوه، دوه به په ژوند کې چېرته ونه وينې
چې دې واکداره ارتينه شي بيا نو کله راځي

ستر نعمتونه مور او پلار درنه په ژوند جلا کړي
چې محترمه دې گوربه شي بيا نو کله راځي

له اجازې پرته مېلمه به کور ته نه راوړي
د بانک رئيسه چې هم ده شي بيا نو کله راځي

په تېره تېره ننۍ خو تر بوران جوړ شوي
خبر چې لږ سره توده شي بيا نو کله راځي

ملنگه! اوس هم لا وخت شته دی ملنگي دې ښه ده
دنيا دنيا ټوله دوکه شي بيا نو کله راځي

کعبې ته سلام

که خلک تله په دواړو پښو زه به په سر ورځمه
تر دروازي به يې په چل او په هنر ورځمه
خیر که توان او طاقت زه نن د ورتلو نه لرم
زه بې بڼکو لوڅ مرغه به بې وزر ورځمه
دواړه لاسونه به کړم پورته ور روان به يم
لکه چې پاتې له کاروانه يو عسکر ورځمه
نه به د چا په هغو دغو حصار پر مه زه
يم به ژوندی په سپين گفن کې تر منبر ورځمه
ډېر فريادونه يې په لوړو دروازو کې کوم
ډېر به خوشحاله په دې حال زه مرور ورځمه
هلته به کور د شيطان نښه په جمرو ولمه
چې شمه خلاص ترې په ژوندون هليکوپټر ورځمه
منگي به دوه له اوبو ډک په خپلو لېو کړمه
که د زم زمو په خوړو اوبو گودر ورځمه
هر څه چې کېږي په دنيا پر ځان يې ټول منمه
که شم جوگه د شفاعت چې په محشر ورځمه
ملنگه! نور ارمان په ژوند نه لرم پرته له دې
چې د مکې او مدينې په ستر سفر ورځمه

غزل

نه مې جرگه او نه اقرار کړی دی

نه مې پر چا د گلو وار کړی دی

نه مې له چا سره هغه دغه ده

نه مې له چا د څه انکار کړی دی

په دې مجرم شومه او وايي راته

لکه چې ژوند مې په کرار کړی دی

نور مې په څه له خړ گربوانه نیسي؟

د تشې خولې مې یو دیدار کړی دی

زما ښکاره ویل شعار دي گرانه

نه مې ژوندون چیرته په ډار کړی دی

اوس مې د مینې یو ملنگ وپوله

چې مې په سر باندې دستار کړی دی

ښکار شومه

چې د ستا دې غښې ښکار شومه بيدار شوم
بيا چې ستا له مينې زار شومه هونښيار شوم

اوس که څومره پټکې راباندې کړې ته
چې د ستا دې زلفو تار شومه بېمار شوم

که کوښښ د رقيبانو څومره ډېر و
بيا په مخ کې بې جدار شومه تلوار شوم

په غلظه دروازې ته چې در تلال څوک
دروازې چې پيره دار شومه سردار شوم

ستا د مينې وسوسې يې را پيدا کړې
هم دې ټولو ته گذار شومه په لار شوم

له دې عشقه زه اول نه خبر نه وم
اوس چې تا نه خبر دار شومه په دار شوم

شپه او ورځ مې درته تېره کړه په وينه
چې هر وخت درته بيدار شومه مالدار شوم

په دې لار کې غلامي مې ده قبوله
بيا چې نورو ته بادار شومه بل هار شوم

ملنگ وايي! د يار مينه مې مطلب ده
که په مينه کې غدار شومه اغيار شوم

د بيابانونو مېلمه

نه به درځم نه به راځي جانانه
زموږ فيصله به وي په دې جانانه

مطلبي ميني ته دې خوښ نه يم
يم په قراره چې د شپې جانانه

له دې به ښه سوږ اسوېلی چې باسم
چې آشنایي وه تر مودې جانانه

ما په رېښتینې مینه، مینه کړله
خبر ترې نه وم له پردې جانانه

په سپین مخ نور خالونه خوند کله کړي
دغه به ما سره مني جانانه

ویاړم په دې چې په وعده ولاړ يم
ته شوي له نن نه سترگې مړې جانانه

چې نا شکري د ستر نعمت ونه شي
پرې به نور خاورې اړوې جانانه

اوس چې مېلمه د بيابانونو شومه
ملنگ به اوس ښه پېژني جانانه

۱۳۸۷/۳/۲۱

دامونه د چا نه منم

خاوره د افغان یمه دامونه د چا نه منم
خپل لاس خپل اختیار یمه واگونه د چا نه منم

چا ته که اوږه زه د دوستۍ یا دښمنۍ ورکړم
پروا یې نوره نه ساتم داغونه د چا نه منم

ډېر وخت د اغیار د خوب بستر ومه، بستر ومه
بس دی نور سینه باندي خوبونه د چا نه منم

هر نوم مې که ستایې نوره خوښه یې په خپله ده
دا بې تخته او بخته تاجونه د چا نه منم

گیر په دنگو غرونو کې راگیر افغانستان یمه
شنو زمريانو ځاله کې سیمونه د چا نه منم

لاره د خیبر دې تلو راتلو کې راشه درشه ده
سپینه صفا لاره کې خنډونه د چا نه منم

یمه ذکر الله ملنگ زبیر کړی پښتني مور یم
دا عزت مې خوښ دی نور خالونه د چا نه منم

د دربار خاورې

که د ستا په در مې کېښوده قدم
نو هاله به شم حساب بنې آدم

که مې څېرې شي گړېوان آن تر لمنې
يا کوي راسره زور جبر ستم

زه يې خاورې د دربار په بيه اخلم
که په سود باندي پيدا شي يا سلم

د جهان واړه زلفان مې ترې قربان شه
له هر تار د زلفو تور مې د صنم

هر بېمار چې دارو و خوري نو بيا جوړ شي
ولې زما علاج ژر کله شي يو دم

څو يې تېر نه کړم په عشق کې ډېر وختونه
روغ به کله شي زما د زړه الم

نن ملنگ مې په قسمت کې بريالی دی
خدای^(ع) ورکړی ورته مينه په کرم

۱۳۸۵/۵/۱۷ ل

د خولې آواز

خدایه^(ع) څنگه نن د خلکو د خندا شوم
چې مې کړله مینه پټه او رسوا شوم

دا د چا دې خولې آزار دی راته شوی
د نا اهلو او کم اصلو تماشا شوم

دا ستا مینې په سینه مې زخم جوړ کړ
لکه اور د سړي بل جوړ چې په بیدیا شوم

له بیگاه نه تر سبا په اندېښنه یم
لکه شمع چې له اور سره همرا شوم

چې پیدا شي پنايي ور لره شته ده
زه د ستا د مینې زور یم چې بقا شوم

خود په دښتو بیابان به مې گذران وي
چې مجنون غوندې مین نور په لیل شوم

دا په دا چې شوم تورن په تور د مینې
چې ژوندی پر یوه شوف د مسیحا شوم

زه ملنگ ځواب به ور کړمه کچکول نه
که گدا ومه د وخته، اوس پادشاه شوم

۱۳۸۵/۱۲/۱۳ ل

د آشنا مينه

زما د مينې د آشنا جوړه سگروټه
په ټول ځان مې ده بار کړې لکه خټه

که مې ټول بدن پرې سوځي پروا نه شته
نه! پر ما باندي درنه ده نه نوټه

څوک د څه به تجارت کړي څوک د څه شي
ما پيدا کړله پر دې تجارت گټه

هم پر لوړه او زوره به دې ستايم
که پر وچه مې سفر وي يا پر خټه

که په نلکه ترازو ډېره درنه ده
يو ځل زه به يې در وړمه ستا تر کټه

ای ملنگه! چې محل يې غلط نه کړې
ور روان شه بېر سر بې له چوټه

۱۳۸۵/۹/۲۷ ل

د ژوند ارمان

که ولاړ شومه آشنا د ستا په در
بیا به نه لرم له هېڅ چانه خطر

چې مین کړم خدای (ع) د ستا په تورو زلفو
په ظاهره یم تیاره، په باطن لمر

که څوک را کاندې دنیا او عقبا دواړه
پېرې به یې ورنه کړمه یو وېسته د سر

له عیبونو څخه ډک یم زما مینې
د پاک رب یمه مخلوق جوړ له مدر

معشوقه مې له آسمانه بره لاره
ملائک وايي سوځېږي مې وزر

په دې لار کې تواضع او عاجزي کړه
لکه پروت چې وي پر ځمکه سور تېر

زه دعوه د عاشقي گوره همېش کړم
چې نېولی مې د ستا د کوڅې ور

ای ملنگه! که په مینه کې مخلص وي
بیا به هله برابر شي د سره زر

د عاشق آواز

چا موندلی ده وړيا بې له کمال
نه مطلب د چا نسب ده نه جمال

که نه وايي په آسانه به پيدا شي
له سختی وکړه پوښتنه د بلال

ته آشنا شه چې بې مينه دائمې ده
د هغه چا چې بې نوم دی ذولجلال

که غل نه بې نو له غله سره مل ته بې
دا چې تا ورته نېولی دی جوال

همېشه دې چغولي مظلومان دي
لکه گد چې په چرگانو شي شغال

ورځ روانه ده پوښتنه درنه کېږي
شي به گير په آخرت کې په جنجال

زه ملنگ کچکول پر غاړه به ولاړ یم
که نصیب مې شي قیامت کې د وصال

۱۳۸۵/۵/۲۰ ل

د لېونیانو په جامه کې

د ستا په سر به یاره زه قبولې زولنې کړم
کوڅه کې به دې کرانه گریوان څېرې لوڅې پښې کړم

که یو ځلې خالق^(ع) دا ستا تر ډره در وستمه
ولاړ په دروازه کې توري زلفې به خورې کړم

جارو به دې دربار کړمه د دوه سترگو په بانو
مغروړه نفس به مات کړم بل به نرمې حوصلې کړم

ببر سر به درځمه لېونیانو په جامه کې
دا نور دې ما ته گوري زه د ستا به نندارې کړم

په یو نظر کتو به دې تر ډېره پورې لاړ شم
په لاس کې د ساقې به ماتې شنې او سرې پیالې کړم

که چا راته د ستا په یارانہ کې خنډ پیدا کړ
په دومره لږ خبرې به ترې ډکې هدیرې کړم

چې یو ځلې مې وویل زه د یار او یار زما
پوره به د آشنا د خولې خبرې او وعدي کړم

که بویې تلم کنعان ته او کوهي ته یې گوزار کړم
خبر به پرې د لارې را روانې قافلې کړم

آه! ما ملامت مه کړی- نن پرون خبره نه ده
ازل کې لیکل شوي ځکه اوس پرې مرگې کړم

ملنگ وايي! یو زه او بل کچکول به را سره وي
په تمه د وصال به یې زړې نوې جامې کړم

۱۳۸۶/۶/۱۴ ل

د ملنگ کچکول

کاشکې ناست وای گرانه نا سره تر څنگ
لرې شوی به مې زړه نه و تـوـر رنگ

څوک چې ستا په ملاقات خړوبه شوي
ترېنه خېژي بوی د گل او د لـوـنـگ

ډېرو خوند په رڼو سترگو دي اڅېستی
ځینې گوره نېشيان لکه د بـنـگ

درباریان مې چې د یار پرې خوشحالیږي
یو ځل ور به کړمه خپل رباب ته تـرـنـگ

زه په مینه مې د یار کې ټول اوبه شوم
لکه ختمه چې شي اوسپنه په زـنـگ

ما په دې لاره کې ډېر څه دي موندلي
راشه وگوره کچکول ډک د ملنگ

۱۳۸۵/۶/۱۴ل

د میدان خبرې

لاس تر زڼې ناست یمه ویر د خپل جانان کووم
وچ د لسمې فصل یمه تمه د باران کووم

ډېر دې د راتلو په انتظار باندې څارمه لار
تا چې پرې قدم ایښی مینه په بیابان کووم

ډېر شومه خفه پر دې ما نه چې جلا شولې
سترگې د گربوان په لور اوسکې مې په ځان کووم

وايه گل اندامې ته سلام د شهزاده بهرام
غږ د لرې لرې نه په کور د تور آبان کووم

منم دې د مېلمه په نوم دعوه راسره مه کوه
زه چې یو افغان یمه عزت د خپل مهمان کووم

نور نوښه پوهېږمه پېژنم غلیم او دوست
زه هم د ملنگ په څېر له نورو خدای په آمان کووم

۱۳۹۸/۲/۱۲ ل

د ناز دعوت

که خبر شي ته زما د زړه په راز
بيا به والوزې د مينې لکه باز

ستا نظر باندې که هر څومره ذليل یم
په دربار کې مې د يار دی ډېر اعزاز

له آشنا سره مې مينه پنهاني ده
که يې ته حقيقت بولي يا مجاز

که له بل سره پيدا شوه درته واييم
بيا مې کېنوه په صف کې د غماز

مينه هلته به مالومه په ډگر شي
چې د لرې نه د عوت شمه په ناز

زه د مينې په بازار باندې گډ شوی
که په لاس راشي دوکان ډک د بزاز

د ملنگ په حال مې يو آشنا خبر شه
د خپل زړه راز چا ته نه کوي ابراز

د وفا قول

ځير ځير دې راته وکتل زړگي مې په لېزان شو
دنده په زړگي کې مې د زړه کورگي ودان شو

دا ومنه زړگيه چې له زړه نه زړه ته لار وي
زړگي مې ژر بې واره ستا د زړه په لور روان شو

غماز يې پېژندلی او په خوله يې گوزار ورکړ
نور خلاص له وسواسو او لمسونه د شيطان شو

اقرار شو پر وعده او د وفا قول يې راکړو
اوچتو ارادو کې په رکوع لکه آسمان شو

دا برخې ازلي دي چې هر چا نه رب ورکړي
ملنگه! ستا په برخه بېر سر څېرې گريوان شو

خپل کور

د يار په تمه

زه په تمه د ديدن يې شوم برباد
خدایه^(ع) ما يې په ديدن کړې مور او ښاد

که مې يو ځلې په ژوند کې ليدل وشول
دا به وي د لويه خدایه^(ع) راته داد

که مې سل مصيبتونه پر سر راشي
زه ولاړ به يم هر يو ته کلک او تاد

چې قبول کړمه آشنا په خپل دربار کې
ټول امرو ته يې لبيک وایم منقاد

که تاريخ، ساعت او ورځ يې شي مالومه
زه به يې ليکم پر زرينه کرښه ياد

چې يې څوک له خپل درباره دي شړلي
همېشه په غضب کلک دي او نا ښاد

که هر څومره منزلونه پرې بنا کړې
جوړ به يې نه کړې چې يې کوړ وي بېخ بنياد

ای ملنگه! خپل رقيب ته دې بيدار شه
پرې يې نږدې تر سنگر او تر مرصاد

۱۳۸۵/۶/۲۸ ل

زخمي مينه

زخمونه مې ستا مينه په زرگي راجوړوي
د مينې پر هارونه مې ستا مينه رغوي

علاج يې له طبيب او حکيم دواړه سره نه شته
ډاکټر دی، که ملا دی، ما بې ځايه تاووي

د ستا په پاکه مينه آن تر دار رسېدل غواړم
په دې باندې به وياړم چې تر دار مې رسوي

ستا خوښه ده زاهد زه په خپله لاره درومم
بېرې هغه ته وگره چې مين آزاروي

د ستا په سر به ورشم ميځانې ته د خوبانو
خادم به د ساقې شم چې پيالې راډکوي

په کومه لار چې نه ځي خپل محل ته د زړه سره
عاشق به دې هغه خاورې په سترگو ښکوي

ملنگه! شه يو ته او بل کچکول در سره واخله
توبې يې په دربار کړه چې عذرونه قبلوي

۱۳۸۶/۳/۲۱ ل

زما جونگرې

ولې شوې بدبخته چې همېش دې په ژړا وينم
نورو ته اختر وي خو په تا کې کربلا وينم

سر دې ټکوي د سر دښمن دې خورا ډېر ښکاري
څوک په پټه بوخت دي ځينې ځينې پر آلا وينم

لوی شي چې بچي دې ځي د بل په اشارو پسې
سمه لار ترې ورکه شي خطا يې لوی لالا وينم

اوبښکو په ځای وينې تويوي نن بدخشان رانه
لال دی، که ياقوت او زمرد مفته سودا وينم

هر څومره که کونړ په غېږ کې ونيسم سلگۍ وهي
لوڅ شومه، بر بندې شومه ځنگلونه مې نالا وينم

۱۳۸۶/۵/۸ ل

زندګان

زخم ملګري مې سېنې سره دې
زړه مې ورغلی له هغې سره دې

کله څښتنه په آرام به کېنم
مدام مې سوچ فکر هم دې سره دې

کله مې څوک د خپلې مور نه بولي
سلوک په شان د مور ميري سره دې

خلک خبرې د فلک غږوي
مینه زما له تورې شپې سره دې

خلکه! خبر له خپل انجامه نه يم
اوس چې مې ژوند له زولني سره دې

ملنګه! څوک به دې پوښتنه کوي
چې د بادار خلاف وعدې سره دې

ل۱۳۸۹/۴/۷

مازديگر ۵۲:۵۰ بجې

زه به نه يم

دا بهار به بيا بهار وي زه به نه يم
د اغيار په لاس که يار وي زه به نه يم

شين توتي به د چمن پر خوا الوزي
د بلبلو به چغار وي زه به نه يم

خواجه الوان دښته به سره وي په گلونو
چې زما په برخه ډار وي زه به نه يم

چې وختي پاڅي شبنم به وي پر کلو
وچو شونډو ته سينگار وي زه به نه يم

معشوقه مې که په حقه آواز کاندي
که منصور غونډې په ډار وي زه به نه يم

زما مينه يې له يار څخه جلا کړه
چې دده دې سترگو خار وي زه به نه يم

که دوستي کړي، دښمنۍ نه يې خبر شه
د لستونې به دې مار وي زه به نه يم

که څوک غواړي چې ملنگ سره دې کېږي
بيا به دا کچکول چهل تار وي زه به نه يم

ژړوي مې

د ستا پر ښکلي مخ باندي زلفان مې ژړوي
توري په رنجو، ها تور چشمان مې ژړوي

ځمکه کې ځای نه لرم رقيب را سره جنگ کړي
ختلی بره نه شم پاس آسمان مې ژړوي

ستا صفت يوازي زه تعبیر کولی نه شم
له ډېرونه يې اورم هر انسان مې ژړوي

توري وربځې راشي زما په سر باندي څو ځله
ستا دیدن چې راوولي باران مې ژړوي

څوک راته کيسې او افسانې د هر څه وايي
هغه ما چې اورېدلی ستا داستان مې ژړوي

علاج مې چې د رنځ کولی نه شي زه يې څه کړم
دا زما په رنځ ناپوهه طبيبان مې ژړوي

مجنون که په ليلا پسې له عشقه په صحرا
مين چې په بدری و بيا دېوان مې ژړوي

ملنگه! يو ته نه يې چې په عشق کې يې ژاړې
پر دې مرض اخته نور عاشقان مې ژړوي

ستا په سترگو

چې مین کړم خدای^(ع) قضا وه ستا په سترگو
ناروا نه وه روا وه ستا په سترگو

چا دیدن په رڼو سترگو دی لېدلی
رونډ یې مه بوله بینا وه ستا په سترگو

ډېرو لارو گودرونه دي نېولي
انتظار دې چې شیدا وه ستا په سترگو

له دې بله نېک نامي به چېرته نه وي
چې رسوا کړم خدای^(ع) رسوا وه ستا په سترگو

مجنون نه ؤ په مجنون باندي چې یاد شو
وفا داره یې لایلا وه ستا په سترگو

د یوسف^(ع) حسن څرگند چې په کنعان شو
پرې مینه زلیخا وه ستا په سترگو

چې به مړی پرې ژوندی شو غږ د چا ؤ
د عیسی^(ع) د خولي صدا وه ستا په سترگو

د فرعون دسیسې چې یې کړې شنډې
د موسی^(ع) د لاس امسا وه ستا په سترگو

نن ملنگ په صورت روغ بېمار ښکار پرې
ستا په عشق کې یې دوا وه ستا په سترگو

۱۳۸۵/۷/۷

د روژې مبارکې میاشت

سلام آشنا ته

له فکر خيال سره مې نللي او راتللي آشنا
سر په زنگون باندې مې هر وخت يادولې آشنا

چا به کيسې راته په مخ د سپين کتاب کولې
ما لا هغه وخت پېژندلې، چې ختلې آشنا

د چا به مينه په ميخور او په شرابو کې وه
ما ته يوازې په ضمير کې څرخېدلې آشنا

په دې پوه نه شومه د حال پوښتنه ولې نه کړې؟
ته خو زما په سر له پلار، مور تېرېدلې آشنا

يو څه زما وه غلطې څه د اغيار په لمسون
څه د ازل وي فيصلې چې به کېدلې آشنا

نن دې دربار ته په دوه لاسه سلامي در درومي
ملنگ خالي کچکول چې تاته درېدلې آشنا

۱۳۸۷/۷/۲۱ ل

غزل

چې ولچک او زولنې وې چېرته وې؟

چې تنها مې ورځې شپې وې چېرته وې؟

په آرامه مې ناستی کولی نه شوی

نه بالښت نه بستري وې چېرته وې؟

بل له تندي سره لاس او په گریوان وم

بیا په نس کې مې غرمې وې چېرته وې؟

مادې تمه د وصال همېش لرله

خو تر منځ مو فاصلې وې چېرته وې؟

چې ناره د حق په لور آواز مې نه وه

د غلیم بر ما پیرې وې چېرته وې؟

له زندانه به یې وړلو نا بیره

نه قاضي نه فیصلې وې چېرته وې؟

ډله ایزه به یې د خاورو مېلمانه کړو

نه کفن نه جنازې وې چېرته وې؟

ادکۍ او بیا د پلار په کور کې پېغله

په روژه د دواړو خولې وې چېرته وې؟

د قلم په ژبه نه شي ای ملنگه!

د آشنا چې سترگې مړې وې چېرته وې؟

د ۱۳۸۷/۴/۲ ل، ۷: ۳ ب ظ

د سید جمال الدین افغان ثانوي ښوونځی

ملنگ او گلاب

جانانه ستا د عشق پر ها مزار مې نه پرېږدي
چې درشم ستا تر ډره پر دې لار مې نه پرېږدي

که هر څومره مجرم يمه منم يې په لېمو
په تمه د ديدن زه گناهکار مې نه پرېږدي

له ما سره جفا د آشنا گوره هم وفا
پر لاس باندي گټلی جوړ قمار مې نه پرېږدي

عدل په دنيا کې چې بې ځايه نن زورېږم
د سرو شگو باران کې چې سنگسار مې نه پرېږدي

خوله باندي نارې د اناالحق وایم گويان يم
منصور په عشق کې موږ په سر ده دار مې نه پرېږدي

له ډېر وخت پر دېخوا يې څارمه لويه لاره
رقيب نه ډېر په تنگ يم په کرار مې نه پرېږدي

ملنگ ځان به بورا کړم له گلاب نه به تاوېږم
خو څه وکړم له گل سره چې خار مې نه پرېږدي

۱۳۸۵/۱۱/۲۶ ل

مننه

د آشنا کوم مننه او سپاس
دا چې ويې شولو له ما سره شناس
همېشه به مې په خيال کې تاوېدلو
شکر ووتلو زما د زړه بېرته
د رقيب سره هر وختي زه جنگي وم
دا چې ماته را پيدا کړې ژر وسواس
زه په مينه د آشنا کې داسې نغښتی
لکه پټ چې لوڅ بدن شي په لباس
که مې يو ځلې منگول ته غماز راغی
نور به يې ونېسم په خوله لکه پلاس
خدايه⁽²⁾ ماته کړې حاصله مينه صافه
هم مې وساتې له سره د خناس
نه په ټول او ترازو کېرې ملنگه!
نه موزون نه په مقدار شي نه مقياس

۱۳۸۵/۶/۷ل

غزل

چې ترلې دې د زلفو په زنجير يم
تا ته ښکارمه آزاد خو زه اسير يم

ستا جفا ته مې وفا وفا په خوله شي
څه چې کړې او څه دې کړي ورته ځير يم

نيمه شپه کې دې يادونه دومره زور شي
چې سبا ته ملامت بيا د ضمير يم

په ټولي کې وروسته ناست يمه منمه
دروازه کې دې رښتيا د ټولو مير يم

چې مې لاس د مينې در کړلو په لاس کې
له هغې ورځې غلېم سره در گير يم

اوس مې پرېږده په خلوت کې گړۍ چپ چپ
زه ملنگ دلته د څو ورځو اجير يم

غزل

فلسفه د خواږه ژوند ورکه پيدا کړي
چې څوک گډ شي په درياب د شاعري.

سوچ او فکر يې نظموڼه شي غزلې
هر يو خيال يې شي په باب د شاعري.

په غمونو او ښاديو کې يې گوره
غوړولې يې وي کتاب د شاعري.

نه موسم د پسرلي او خيلې غواړي
چې روانه شي ميزاب د شاعري.

خوشبويي لري د وخت په تېرېدو کې
راشه وگوره کباب د شاعري.

عجيبه غونډې خونډونه او مزې دي
که ويده شي څوک په خواب د شاعري.

لويه لار کې به يې گوتې شونډې ښوري
چا چې ونېوه تناب د شاعري.

د ملنگ په څېر به دی هم وينی ويده وي
که تر غوړ يې شو رباب د شاعري.

غزل

چې مين كړمه زه تا په ښكلي مخ
بيا نو ولې وهي ما په ښكلي مخ

چې ځان سپين كړمه بيا بيا په تهمت رنگ شم
چا لېدلی يم د چا په ښكلي مخ

د لاسونو گوتې پرې كړې د وخت نجونو
ملامته زليخا په ښكلي مخ

که يې گوتې كړلې پرې زړونه به يې پرې و
که يې سترگې وای سبا په ښكلي مخ

چې په ټنډه يې نښان د ښايست نه وه
کله خلاص شي د آبا په ښكلي مخ

د ليلا د کوڅې سپي به ښکلوومه
زه مجنون مې د ليلا په ښكلي مخ

ما ملنگ ته خپل سيرت صورت مالوم دی
دا چې څه كړم د دنيا په ښكلي مخ

غزل

نصیبه کله کله مې کوڅې لارې اغزي کړې
بیا کله داسې وشي چې له سپیو جوړ سړي کړې

په غوړ کې پټ د نیمې شپې چې غلې چاته وایم
خبر راباندې څنگه کلسی کور او گاونډي کړې

چې څه مې اور بدلې دي د سر په سترگو وینم
قسمت چې د چا خوار شي په چمن یې مات منگي کړې

له چا نه پاتې اور او له چا پاتې مړې ابرې شي
بس سم د لاسه وینم چې هوښیار یې لېوني کړې

دا لیکه د ازل ده نننۍ. خبره نه ده
څوک وي آزاد په کلي په چا کور کې پا بندي کړې

ملنگ مې خپل نصیب نه مړې مړې اوسکې کړلې تویې
چې څنگه ملامت یې هم د خپل او د پردې کړې

غزل

ما مې آشنا نه پټ په غوړ کې يو كيسه کړې ده
هغه آشنا مې خپل آشنا ته سر چپه کړې ده
نوره به نه کړم ريباري دې قسم خور آشنا ته
له دغه کار څخه مې څو ځلې توبه کړې ده
زه يې ليدلې يمه چيرته بد گومان ولې دی
له ده نه مخکې ما هغو سره لانجه کړې ده
په جوړولو د کورگي باندې چې نه پوهېږي
لالي مې نن مخکې له وخت ځينې کوژده کړې ده
چې په وړو خبرو نه پوهېږي مه بنسوروه
هغه زما په څېر د فيل په غوړ کې شپه کړې ده
خالقه! ښار دی بې پوښتنې آشنا نه شو پيدا
زه يو ساده ملنگ په چا مې عقیده کړې ده

غزل

نه مې پروڼې مخکې له وخته غزل وگوره
ډېره ده نېکبخته دا نېکبخته غزل وگوره

ته بې کاره کله يې ماغزه به شاعران خوري پرې
لږ فرصت پيدا کړه راشه مفته غزل وگوره

هر يو مې د گودر چنار په څېر باندي ښودلی دی
ډډ که دې انگور د ونې لښته غزل وگوره

گير شي په جرمونو فقط دوه ورځې په بند کې وي
خوشې شي سبا ته دا بدبخته غزل وگوره

نه اخلي ملنگه! څوک دې دا غزله نه اخلي
خته يوه خټه ده خو خښته غزل وگوره

غزل

نن چې دردونه ستا په ښکلو انگو راغلي
دومره غمونه زما په کليو په گوڅو راغلي

دې فرعوني لښکرو څه ونه کړل، څه ونه کړل
پرون هغلته اوس په دغو پښتنو راغلي

ورکړئ يو څه، ورکړئ يو څه دوی ته د خدای په نامه
يو څو بې وزله له دې برو کنډوالو راغلي

زمونږ له هېواده ها د بر کلي جومات جوړ شوی
هر څوک تر خپلې وسې ستړي له چندو راغلي

دوی ته به ځنگه د بريا لاسونه لپه کړمه
بې اجازې مې په کړکيو دېوالو راغلي

پرېرډه شلېدلي گربوانونه زړه پراس نه پرېرډه
له دې نادودو ولسو نه تر سپرمو راغلي

توپير يې نه کېږي ملنگه سپرې څه ووايي
پرون وتلي په سينه و نن په پښو راغلي

غزل

دلته ظلم، دلته زور، دلته زیاتی دی

چې پنځه گوتې په خوله منډې زمرې دی

د یو څو نا اهلو سترو بې فرهنگو

نه سپری په دې زور واکو کې سپری دی

زور قوت به یې مېرې ته نه رسېږي

خو په کبر کې ستر اوښ ترېنه کمکی دی

دا چې گل یې تل ساتلی له اغیارو

اوس نو ولې ملامت په گل اغزی دی

خدای به یې ساتي له نظر د بدو سترگو

ورته دود مې بادبرک او سپېلنی دی

د آشنا د کوڅې داسې پاسباني کړه!

چې هر څوک وایي سپری نه دی دا سپی دی

تش په غبرگو تسبو نه کېږي ملنگه!

څو شاهد دې په سجده خیالي تندی دی

غزل

نه پوهېږم چې لړزېږم کله څنگه کله څنگه
چې پاڅېږم بېرته لوېږم کله څنگه کله څنگه

نتیجه مې د عمل ده که بسېرا د کوم مظلوم ده
په خواږه خوب کې غږېږم کله څنگه کله څنگه

ته د چا په یاد ژړېږې ما ته کله مالومېږي
په خپل خیال کې غلطېږم کله څنگه کله څنگه

گوره زه له عقله کم یم خیر که سر وېسته مې سپین دي
په خوږو د چا غولېږم کله څنگه کله څنگه

سړیتوب عمر پوره شو څلوېښت کاله جنگ جگړو کې
چې سرېږم بیا گرمېږم کله څنگه کله څنگه

ډېرې کونډې ډېرې بوري رانه پاتي انقلابه!
زه ملنگ ورته زورېږم کله څنگه کله څنگه

غزل

ستا يادونه مې په ويښه زنگوي
کله کله مې له خوبه پاڅوي

کله سر په زنگون ايښی غلی غلی
کله کله تصوير مخ ته راوړي

کله وينمه يادگار د خواږه ژوند دې
يقين وکړه ما آرام ته نه پرېږدي

کله اورم آوازونه د خور ژوند ستا
گونگی ژبه مې خواب نه درکوي

کله يو بل راته هغه دغه وايي
کله کله مې ضمير هم پړوي

اوس به څوک وي چې ملنگ دې دلاسا کړي
خامخا به يې وېښته غم سپينوي

غزل

په رڼا ورځ کې يو څو ستوري د آسمان لټوم
د رقيبانو په کڅوڅه کې مې جانان لټوم

دا ستا په مينه کې رنگ شوی تردې ځايه يمه
د قافلو سره ملگری شوم کنعان لټوم

چې سپېناوی يې لوی څښتن په ماشومانو کوي
داسې دوسې، داسې بندي، داسې زندان لټوم

ورځمه نيسم د آسمان لمنې نن سبا کې
يو څو للمی. مړاوو غوټيو ته باران لټوم

نن مې هوډ کړی مخامخ يې دروازې نېکوم
د عملونو په هينداره کې مې ځان لټوم

بيايې په تنده لهجه زورپند سترگو غلي غلي
د هر سايل خاموش ځواب ته مې وجدان لټوم

ملنگه! بيا په نيمه شپه کې دا پانده توغندي
هر يو په جار وايي ساقی کې ملایان لټوم

غزل

ريښتيا چې پرته له نا نه تېرېږي
په زړه کې پټ چې مې په زړه تېرېږي

د شپې پلان د سبا ورځې تېرم
گوره سبا ورځ چې په څه تېرېږي

لېږه چې گډ شي په رڼه کوم ساعت
وايه چې څنگه په شپانه تېرېږي

څښتنه جار دې له قدرته شمه
دا نن څه حال په پښتانه تېرېږي

قسم په خدای^(ج) په سړي وغمېږي
د دوبي ورځ چې په کاله تېرېږي

ما دې زړگي غوښې پرې وځړلې
ناروا بيا په دالانه تېرېږي

ملنگه! څه د لارې سر دې پرېږده
دوه ميانان دي لکه غله تېرېږي

غزل

پاس په سر واورې پرته لاندې باران کړي
کانې ډېر وي خو يو يو ياقوت مرجان کړي

پاکولو د بنده نه چې هوډ وکړي
سوزول د گناهو په رمضان کړي

ته په کوم نيت اړم شوی يې تقدير ته
تا وژلي کړي ژوندي بيا يې شاهان کړي

چې کرل او رېښل کړي ورته مالوم دي
نو پرې ولې ملامت قلب سرطان کړي

حقيقت د زړه په سترگو باندې ويني
په رښتيا باندې شگونه او گومان کړي

چې د نوح هغه اوږده تبليغ ايل نه کړو
په دې لنډ عمر به څنگه څوک جانان کړي

دا د سويو اسوبلو سوی زړگی به
ما ملنگ به په خالي لاس ور روان کړي

غزل

دا چې د نن او د راتلونکي اندازه کوومه
گوته په غاښ ددې حالاتو ننداره کوومه

دا چې ځواني مې دې ناخوالو ښکار شوه کړوپ یې کړمه
اوس به د چا په محکمو کې فیصله کوومه

نور به نو سر په زنگون شپه په وینښه نه تېرووم
لکه شاعر چې له خیالاتو سره شپه کوومه

لمن مې ډکه ده له کابو خو څوک نه پرې ولم
زه لکه پورې غر په خدای چې گوزاره کوومه

د اندېښنو او د غمونو نابوت وړم پر اوږو
هلته د څو آزار گټلو جنازه کوومه

زما غرور، زما وجدان د چا په ځان نه مني
پرتله له دې چې یوه تاته به سجده کوومه

ملنگه! تاته کړي یو څه او ما ته بل څه کوي
دلته به څنگه اعتبار د چا په خوله کوومه

غزل

د ورځې خيال سړی له خوبه باسي
فکر جنجال سړی له خوبه باسي

په خپلو نښو او بدو نه پوهېږي
ثواب وپال سړی له خوبه باسي

د کار په نیت استخاره کوومه
خپل انډېوال سړی له خوبه باسي

قلم په لاس سوچ کې غزل جوړوم
زنگ او مسکال سړی له خوبه باسي

په تش لېدو له سترگو وږي خوبونه
د زني خال سړی له خوبه باسي

ملنگه! خپله ملنگي دي ښه ده
دولت او مال سړی له خوبه باسي

غزل

د آشنا مې سترگې سرې دي نه يې مني
جوړې کړې يې پلمې دي نه يې مني
په رڼا ورځ حقيقت سترگې کړي ټټې
دلته غبرگې جنازې دي نه يې مني
د هېواد خاوره شاهده ده ژرېږي
پل په پل نن هديرې دي نه يې مني
پسرلي ښکلا بدله په بل رنگ کړه
د سرو وينو فوارې دي نه يې مني
ته نن رحم کړه مقتوله انتقام کې
د مظلوم ملت نارې دي نه يې مني
يو خوا پانډ بل خوا ته پړانگ منځ کې ملنگ دی
ورته کړې چا ښېرې دي نه يې مني

غزل

د زړه خبره مې له زړه سره ده
د آشنا کور مې له کاله سره ده

رېبار په کور کوژدن دې کړې نه ده
غم دې جانانه له واده سره ده

گوره کارونو کې به کار نه لرې
د هر يو کار تدبير له ده سره ده

بنايست د مخ مې نړېوال زوروي
کيسه د تره نن دې وراه سره ده

ملنگه! خوره شوله پرده پرې وکړه
واک او اختيار دې له رانده سره ده

غزل

ما له گربوان سره په پټه مشوره کوله
دا ستا د مینې مې په خپل ځان اندازه کوله

نن مې گومان راته ښکارېږي په یقین بدل شو
تا په رښتیا هم پسرلي ته حوصله کوله

لکه چې جوړه مې د خټو کلا بیا وړانېږي
هلته یوه زلمي له بل سره کیسه کوله

خالقه بیا به یې گرمۍ د جوزا وسوځوي
په دغه باب مې د بې وزلو اندېښنه کوله

ما ملامت مه بولی. نفس لرم شیطان لرمه
یو څو بدرنگو د ډالرو اشاره کوله

ستا له وړو خبرو څار شمه یتیم ماشومه
دا ځنگه زړه و ستا په پلار یې چې حمله کوله

بیا یې د مینې ملنگان له دروازو شړلي
نن د ملنگ په څېر هغوی هم دروېزه کوله

غزل

د ملنگ مینه ملنگ کوي ملنگه

گوزاره لري له څنگ کوي ملنگه

ملامت نه دی بنایست له دنیا تللی

دا چې ناز پر ما بدرنگ کوي ملنگه

ما د سر په سترگو ولېدل څو ځلې

دلته ننگ په هر بې ننگ کوي ملنگه

د بورا سینه سوری گل د گلاب کره

خود به مینه په لونگ کوي ملنگه

سر به وڅوري دا مور مری نن سبا کې

څوک چې سر لږ ذره دنگ کوي ملنگه

څرک د سولې آرامی هېڅ نه لگېږي

دلته هر څوک ژوند په جنگ کوي ملنگه

له څېښتنه کلمه غواړه په ژبه

عزرائیل چې کله زنگ کوي ملنگه

غزل

نه د گودر نه د منگي كيسه ده
قسم په خدای چې د زرگي كيسه ده
زه يې په دنګه ځوانۍ وغولېدم
اوس يې چې وينم د مرگي كيسه ده
قرآن ټوټه ټوټه جومات شهيد شو
ته او خدای دا هم اسلامي كيسه ده
خدایه! په خوب کې مې لېدلې نه وه
نن په رڼو د هر سړي كيسه ده
زما په خيال سر کې ماغزه نه لري
د گېدر څره او د زمري كيسه ده
چې ملامت څوک دي پوښتنه کووم
زه واييم ومه د غوايي كيسه ده
دا چې له ځان سره به نور څه راوړي
دا د راتلونکي پسرلي كيسه ده
ملنګه! زه چې مې زرگی ور وړمه
د بل په فکر مطلبې كيسه ده

مرگيه

زه دې پورورې يم که مې نه يې پورورې
د سلو سر دې نن په مازديگر راځينې وړې

دا زه دې پېژندلی شپه او ورځ راته ولاړ يې
په سمه چې در نه شم بيا دې غر راته نېولې

قربان شم عزرائېله لږ د سر سړي ته گوره
فرصت خو يو څه ورکړه په سختيو مې موندلې

زړگيه ستا خالي ځای به په چا باندې اوس ډک کړم
چې سترگې مې ور واوښتې پروڼ دی رانه تللی

خاونده! نه پوهېږم چې په څه يم وژل شوی
که ژبه پښتنه پټکې په سر مې ده وهلی

تر څو به وژل کېږم او قاتل به مالوم نه وي
قلمه اوس يې ليکه تا نو ولې انکار کړې

غزل

زه د خيال په تصور کې زنگېدلېم
تا لېدلېم ما خدايېرو که ته لېدلې

د يو چا انځور مېلمه مې و خيالو کې
اوبسکې خپله په خپل سر له سترگو تللې

عجيبه غونډې دنيا وه زما په ژوند کې
په ساعت کې مې ژړلې او خندلې

د غماز په څېر هغلته يو بل څوک وو
د پردې تر شا يې ورو ورو راکتلې

اوږده شپه د ژمي تېره شوه سبا شو
له لږ توپې ملغلرې مې شمېرلې

ملنگي نه وه ملنگه دا ځاني وه!
چې مې څه ورته ويلې يار منلې

غزل

لکه رڼا چې، په رڼا کې، په رڼا پسې ځي
زرگی مې ځکه ستا د زړه په سر سودا پسې ځي

ملامت ښه ورته مالوم ده هسې سترگې پټې
چې چېرته زړه ځي، هلته پښې په هغه چا پسې ځي

اوس او خزرچ شول د کلونو دښمنۍ لاس په سر
حق رسالت او ستر نعمت هر چا پخلا پسې ځي

تا وه لیکلې په تقدیر کې هدایت خبره!
شي نافرمان ولې هډ هډ چې په سبا پسې ځي

د چا دې لاسه کډه لاره په زیږي ماږدیگر
روایې څه کړې دردېدلي نا روا پسې ځي

ورځ را روانه ده لمده ژبه دې وچه غواړم
دروغ به دروغ شي او رښتیا به په رښتیا پسې ځي

یم پلورل شوی له پخوا نه په ارزانه بیه
سوانح گوري څوک لالا او څوک آبا پسې ځي

ملنگه! لار به شې نړۍ نه له ارمانه سره
هېڅوک په دې فکر کې نه دي چې عقبا پسې ځي

غزل

به سترگو ږوند سر مې دې سپين کړو اوس دې کډه وکړه
صبر تمام زړه مې دې خوږين کړو اوس دې کډه وکړه

ما لويه شپه تا ته پستې تا خنډورې کړلې
پر ما دې پلى خپل آيين کړو اوس دې کډه وکړه

هېڅ خبر نه وه گوزاره کېده او ژوند روان ؤ
چې مې يو خال پاس په جبين کړو اوس دې کډه وکړه

زما اخلاص به دې وهې آزار گټلې آشنا
ما ته دې کور کلى کمين کړو اوس دې کډه وکړه

ورځه ورځه خير به ونه کړې تا ته شوي ښېرې
خوښې دې پر ځان شيطان لعين کړو اوس دې کډه وکړه

پرون دې زه ومه ملنگ او درته خوښ جامو کې
چې دې پر غاړه لونگين کړو اوس دې کډه وکړه

غزل

زورېدلی يم له ياره دومره ډېر
څوک به نه وي له اغياره دومره ډېر

په دا خپله غلطۍ مې نه پوهېږم
کنه! تللی يم پر لاره دومره ډېر

ترې په ژوند کې د خوښيو لايق نه شوم
پرې وتلی يم له کاره دومره ډېر

نصیبونه، قسمتونه، تقدیرونه
رسېدلی يم تر داره دومره ډېر

مؤمن يو ځلې چيچلې شي له غاره
چيچل شوی يم له غاره دومره ډېر

زه ساده ملنگ په خپله ساده گۍ کې
چا لېدلی يم هوبسياره دومره ډېر

منلیک

دا چې زما شاعري د تخنیک او سیسټماتیک له پلوه څومره کیفیت یې درلود، دا مې د ادبیاتو او د شعر استادانو ته وړاندې کړ، چې له نېکه مرغه د خپل ځانگړي نظریه یې زما د شېلې شاعری په پار څرگندې کړې دي، خو ما هر کله د خپل الهامونو ته ښه راغلاست ویلی او بې له کوم استرس او ډار څخه د ټولنې او د زړه غږ مې د شعر په ژبه بیان کړی دی، په هر صورت؛ په لږمړي قدم کې د پښتو ادبیاتو ستوری استاد لعل پاچا ازمون صیب څخه نړۍ مننه کووم چې زما شعرونه یې ډېر په غور سره کتلي او د کره کتنې وړاندوینې راته کړې وې، چې ما هم د راتلونکې شاعری لپاره ډېر په غور سره ولوستل، چې گټور او مثبت پاینتونه یې درلودل، بیا ځای لري چې مننه وکړم له تاند او زیارکښ عبدالوهاب مومند څخه چې د کتاب په اډېټ او کمپوز کې یې راسره مرسته وکړه او هلې ځلې یې د ستایلو وړ دي. همدارنگه له نورو ملگرو نه هم مننه؛ چې د کتاب په برخه کې یې ونډه اخیستې!

هېره دې نه وي، د مالي لگښت په برخه کې له حاجي راز محمد امرخېل څخه نړۍ مننه چې په لنډ وخت کې د کتاب چاپ ته یې اوږه ورکړه.

درنښت

ذکرالله ملنگ

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**